

ANTIKRIGS-INITIATIVET

2019 - 2024

Kjære leser

Dette heftet inneholder viktige utspill som Antikrigs-Initiativet (AKI) har kommet med via uttalelser, løpesedler og appeller i perioden fra 2019 (da AKI ble stiftet) fram til sommeren 2024. Du vil finne hvilke saker AKI har prioritert og hvilke standpunkter vi har tatt i de ulike spørsmålene. Vi presenterer først AKIs plattform, som gir en overordnet retning, men også begrensing for hva AKI skal ta stilling til.

Vi har ønsket å begrense omfanget, slik at det er relativt lett tilgjengelig og at vi kan nå fram til et publikum som ikke nødvendigvis er vant med å lese svære artikler og bøker om de ulike temaene. Vi har likevel lagt til noen forslag til videre lesning for den mer «sultne» leser på slutten av heftet.

Heftet kan brukes som en første innføring i alle de sakene en fredsbevegelse vil måtte ta stilling til. Heftet kan også benyttes som studie-materiale og grunnlag for videre diskusjoner.

Hilsen

Antikrigs-Initiativet v/arbeidsutvalget

Bergen, november, 2024

Innholdsfortegnelse

1. ANTIKRIGS-INITIATIVETS PLATTFORM.....	4
1.1. RESPEKTER NASJONENES SELVSTENDIGHET	4
1.2. BEKJEMP KRIGSPROPAGANDA OG KRIGSFORBEREDELSE	4
1.3. VI KREVER NEDRUSTNING, IKKE OPPRUSTNING	4
1.4. NEI TIL AGGRESSIV FORSVARSPOLITIKK	4
2. EN VERDEN I KRIG	5
2.1. AFGHANISTAN	5
2.2. IRAK	7
2.3. LIBYA.....	8
2.4. SYRIA	9
2.5. IRAN.....	10
2.6. UKRAINA	11
2.7. PALESTINA	15
3. KAMP MOT KRIGSPROPAGANDA	18
3.1. JULIAN ASSANGE, EDWARD SNOWDEN OG CHELSEA MANNING	18
3.2. KRIGSTROMMENE MOT IRAN OG KINA.....	19
4. OM ØKONOMISKE SANKSJONER OG BOIKOTT	20
4.1. SANKSJONER MOT RUSSLAND	20
4.2. SANKSJONER MOT VENEZUELA	21
4.3. BOIKOTT AV ISRAEL	21
5. ET NØYTRALT NORGE	23
5.1. ATOMUBÅTER VED HAAKONSVERN	23
5.2. INGEN AMERIKANSKE BASER PÅ NORSK JORD	25
5.3. NATOs ATOMPOLITIKK.....	27
5.4. NEDRUSTNING.....	33
5.5. TA TILBAKE FRIGJØRINGS DAGEN	33
6. ER FRED MULIG?	35
6.1. NOBELS FREDSPRIS	35
6.2. A STRATEGY OF PEACE – JOHN F. KENNEDYS TALE I 1963.....	37
6.3. UTTALELSE FRA AKI ÅRSMØTET 2022.....	39
6.4. FORSLAG TIL UTTALELSE PÅ NORDISK FREDSSALLIANSE AUGUST 2024.....	39
7. LESELISTE	41

1. Antikrigs-Initiativets plattform

Vedtatt på AKI stiftelsesmøte 11.06.19. Endret på årsmøtene 2021, 2023 og 2024

Antikrigs-initiativet vil skape en bred og folkelig bevegelse for fred mot krig og mot en politikk som øker faren for krig, i Norge og internasjonalt.

Antikrig-initiativet krever at Norge i alle sammenhenger skal bruke diplomati, forhandlinger og gå imot en politikk som innebærer bruk av militærmakt for å løse internasjonale konflikter. FN-paktens bestemmelser for å løse konflikter skal alltid legges til grunn.

Antikrigs-initiativet ønsker å påvirke gjennom markeringer, tekst, media, kunst og kultur for å fremme fredelige løsninger på internasjonale konflikter.

Antikrigs-initiativet er forent i kravene:

1.1. Respekter nasjonenes selvstendighet

- folkeretten og nasjonal sjølbestemmelse må forsvares
- ja til samarbeid mellom folk og nasjoner i alle deler av verden
- nei til økonomiske straffetiltak som skaper konflikter og krig
- stopp «svartmalingen» av andre folk og land

1.2. Bekjemp krigspropaganda og krigsforberedelser

- alt snakk om “humanitære” kriger må avsløres
- NATO er en destruktiv og aggressiv krigsallianse og må oppløses. Inntil dette skjer sier vi:
- Norge må melde seg ut av NATO
- nei til nye medlemmer og partnere i NATO
- nei til NATOs baseoppbygging langs den russiske grensen
- vi er sterkt imot NATOs «out-of-area» strategi

1.3. Vi krever nedrustning, ikke opprustning

- Antikrigs-Initiativet går inn for stans i norsk våpeneksport
- Norge må støtte FN-forbudet mot atomvåpen (TPNW)
- Norge må aktivt arbeide for å opprettholde gjeldende nedrustningsavtaler, og bidra til nye avtaler for å begrense produksjon og bruk av våpen
- militær aktivitet og krig fører til enorme ødeleggelser av mennesker, natur og miljø, og truer selve grunnlaget for alt liv på planeten

1.4. Nei til aggressiv forsvarspolitik

- alle utenlandske militære baser i Norge må straks avvikles
- det norske Forsvaret skal forsvare landet, og ikke brukes til angrep i noen form. Aldri mer engasjementer som det i Libya
- ingen norske soldater utenfor landets grenser, med unntak for fredsbevarende operasjoner i FN-regi

Antikrigs-initiativet oppfordrer alle til å slutte seg til vår plattform og våre krav. Dette gjelder både enkeltpersoner og organisasjoner

2. En verden i krig

Vi lever i en tid, som mange kaller den nye «kalde krigen», selv om det har vært nærmest kontinuerlig med regionale «varme» kriger siden forrige verdenskrig. Dannelsen av de Forente Nasjoner (FN) var et forsøk på å etablere spilleregler for hvordan kriger skulle unngås. Dette forhindret ikke kontinuerlige kriger over hele verden, men med alle sine mangler representerer fortsatt FN og dets «pakt» de viktige elementene for å finne fram til fredelige løsninger på konflikter i verden. I perioden fra den andre verdenskrig fram til Sovjetunionens fall eksisterte det en form for balanse som forhindret regionale kriger å blusse opp til store omfattende kriger. Med nedleggelse av Warszawapakten hadde det vært naturlig med nedleggelse av NATO. Nå skjedde ikke det, og til tross for utallige forsikringer om at NATO ikke skulle utvides «en tomme» østover, skjedde det motsatte.

Etter 1990 fikk vi den «unipolare» verden, der USA nå erstatter FNs sine prinsipper om folkerett, med sin egendefinerte «regelbasert verdensorden», som ikke er noen prinsipielle regler, men endres etter hva som til enhver tid passer USA. Kort og godt betyr den at alle som ikke følger deres unipolare ledelse står i fare for regimeendringer, krig og sanksjoner. Opp imot dette gror det frem en «multipolar» verden, eksemplifisert med de alliansefrie stater og en rekke økonomiske organisasjoner, som søker å bryte ut av den «regelbaserte verdensorden». Den høyst fremprovoserte krigen i Ukraina kan betraktes som et klimaks for USA og vestens stadige omringning av Russland i øst, med det klare mål «å forstrekke og destabilisere Russland». Ved å hausse opp Vestens iboende skepsis til folket i øst, benyttes nå denne konflikten, som kunne vært unngått, for alt den er verdt for å sette Norge, Norden og Europa på krigsfot. Dessverre er de tidligere fredspartiene i Norge nå dominert av folk som støtter denne krigspolitikken. AKI vil arbeide hardt for at antikrigsstemmene i alle partier styrker seg.

Siden Antikrigs-Initiativet ble dannet i 2019 har det pågått kontinuerlige kriger der Vestens dominans over verdens folk er selve kjernen i konfliktene. I de følgende avsnittene viser vi hvordan AKI har stilt seg til disse konfliktene.

2.1. Afghanistan

Afghanistan har en lang historie med okkupasjoner. Norge deltok i den siste, ledet av USA, som varte i nesten 20 år. En gjennomgang av hva Norge hadde oppnådd med sin deltagelse i Afghanistan (Godal-rapporten) var tydelig på at hverken demokrati, kvinnefrigjøring og andre edle mål ble nådd, men Norge viste seg først og fremst som «en god alliert» med USA. I løpet av august 2021 var det klart at Vesten hadde tapt krigen og Taliban var tilbake. Vi kommenterte dette på følgende vis:

Gi freden i Afghanistan en sjanse

(Uttalelse fra Antikrigs-Initiativet, 23. august 2011)

Militarismens løsninger har spilt fullstendig fallitt, i fortsettelsen må afghanerne få bygge landet sitt i fred, men med internasjonal hjelp. Norge må aldri mer delta i USAs kriger, resultatene er katastrofale.

Etter 20 år er Taliban tilbake ved makten i Afghanistan. Dette er i seg selv det fremste beviset på den militære og politiske fiaskoen våre politiske ledere har støttet opp om og som de har forsøkt å fremstille som en suksess. Sannheten er at den vestlige militarismen har spilt fullstendig fallitt i Afghanistan og stadig flere spør om alt har vært forgjeves.

Nå vet vi fasiten:

- Hvis målet var å kvitte seg med Taliban har krigen vært forgjeves
- Hvis målet var å bekjempe terrorisme har krigen vært forgjeves
- Hvis målet var å bygge en demokratisk og fungerende stat har krigen vært forgjeves.

En humanitær katastrofe

De som har tatt feil og direkte løyet om Afghanistan i 20 år rykker nå ut og forsvarer USAs, NATOs og Norges fiasko og gir krigen en humanistisk overbygning. Dette er historisk revisjonisme av verste slag.

Mer enn 170.000 mennesker er drept i Afghanistan siden 2001, 47.245 av disse er sivile. 100.000vis er skadet fysisk og psykisk og millioner av afghanere er blitt flyktninger. Den humanitære situasjonen i landet er nå prekær. Verdensbanken sier at 72 % av befolkningen lever under fattigdomsgrensen, og FN sier at halvparten av den afghanske befolkningen vil trenge humanitær hjelp. Dette er dobbelt så mange som i 2020, og seks ganger så mange som i 2017.

For sivile er Afghanistan blitt farligere. FN har rapportert at flere kvinner og barn er drept i første halvår av 2021 enn i noe annet første halvår siden 2009. Afghanistan toppe «2020 Global Terrorism Index», som det landet i verden der flest terrorhandlinger skjer.

Dette er situasjonen etter at USA, NATO og Norge i to tiår har brukt fantasibeløp på å holde krigen i gang. USA alene har brukt rundt 18.850 milliarder kroner. Ifølge Forsvaret har Norge brukt 10,5 milliarder i rene militærutgifter og 12,3 milliarder på ulike bistandsprosjekter. Fasiten viser at politikernes tro på militære løsninger må sidestilles med overtro, og at krigsmotstandernes advarsler var riktige.

Norges krigføring er en politisk skandale

Offentliggjøringen av «Afghanistan Papers» viste sannheten om krigen. Amerikanerne visste tidlig at det ikke var mulig å vinne krigen militært. De løy gjentatte ganger for opinionen om dette og om viktige fakta. Papirene viser at amerikanske tjenestemenn konsekvent feiltolket statistikk, inkludert tapstall, slik at den passet til fremstillingen av vedvarende amerikansk fremgang og suksess.

I Godal-utvalgets NOU «En god alliert», om Norges krigføring i Afghanistan fra 2001–2014, for-

dømmes bruken av humanitær retorikk for å forklare Norges krigsdeltakelse. Hovedkonklusjonen om hvorfor Norge har deltatt i krigen er alliansedimensjonen; å støtte USA og bidra til å sikre NATOs relevans. Statsministrene Bondevik, Stoltenberg og Solberg har alle stilt seg bak amerikanernes løgnaktige versjon og solgt krigen inn som et humanistisk statsbyggingsprosjekt.

Lærdommen er at Norge aldri mer må delta i USAs kriger, resultatet blir katastrofalt.

Gi freden i Afghanistan en sjanse!

Afghanerne er et folk som i mer enn 40 år har levd i en konstant krigstilstand. George W. Bush «krig mot terror», som Norge kritikkkløst har støttet opp om, har ødelagt livet til millioner av uskyldige. Det store flertall av dagens afghanere har ikke fått mulighet til å leve normale liv uten krig.

Nå må afghanerne få fred, og hjelp og støtte til å bygge opp sitt krigsødelagte land. Dette må Norge fremme i FNs Sikkerhetsråd og kreve at FN stiller opp. Norges ambassade i Kabul må gjenåpnes med en gang sikkerhetssituasjonen tillater det.

2.2. Irak

Krigen mot Irak har også lange linjer tilbake i tid. Det siste angrepet på Irak i 2003 ble fra amerikansk side begrunnet med at Irak utviklet masseødeleggende våpen, noe som viste seg å være en fullstendig løgn. Det USA oppnådde, var å ødelegge landet og gjøre det til et oppmarsjområde for ekstreme krefter, ISIS, som senere skulle vise seg å få et sterkt fotfeste i deler av Irak og Syria. De oppnådde å destabilisere Midtøsten, noe som har vært et mål i både Syria og Libya.

Norge har igjen vist seg som «en god alliert». Etter nærmere 20 år ønsker Irak at USAs (og Norges) styrker forlater landet, men foreløpig nekter USA å følge henstillingen fra irakiske myndigheter.

Hent soldatene hjem fra Irak snarest

Uttalelse fra Antikrigs-initiativet 6. januar 2020

Søndag 5. januar ba Iraks nasjonalforsamling landets regjering om å kaste den USA-ledede militærkoalisjonen ut av landet. Dette gjelder også de 70 norske soldatene som inngår i koalisjonen.

Irakiske myndigheter har bestemt seg for å si «takkk for hjelpen» til den USA-ledede koalisjon hvor også Norge inngår. Norge har bidratt i «*Operation Inherent Resolve*» siden 2014, med rådgiving og trening av irakiske sikkerhetsstyrker i kampen mot ISIL. Dette har skjedd i overensstemmelse med den irakiske regjeringen, og har derfor vært et oppdrag i overensstemmelse med internasjonal lov.

At Nasjonalforsamlingen nå ber militærkoalisjonen forlate Irak, to dager etter at USA likviderte den iranske toppgeneralen Qasem Soleimani i et droneangrep, er selvsagt ikke tilfeldig. FNs spesialrapportør for utenomrettslige henrettelser, Agnes Callamard, kaller attentatet «ulovlig». USAs angrep er derfor et grovt eksempel på statlig terror. Irakiske myndigheter sier at «nok er nok» og ber den USA-ledede militærkoalisjonen om å forlate landet.

Antikrigs-initiativet ber regjeringen Solberg respektere irakiske myndigheter og hente våre soldater hjem så snart som mulig. Skjer ikke dette vil vi ifølge FN-pakten være å betrakte som en okkupasjonsmakt.

Vi forventer derfor at dette utenlandsoppdraget avsluttes omgående.

2.3. Libya

Libya var ett av Afrikas mest stabile og utviklete land, med en relativ høy levestandard og et utviklet velferdssystem, og Libya ville ikke underlegge seg vestens dominans.

Ødeleggelsen av Libya, som var en del av den «arabiske våren», bygget på intern misnøye, men var i all hovedsak hjulpet fram og regigert av vestlige makter, med Frankrike og USA i spissen. Norge deltok i ødeleggelsen. Her er hva vi uttalte i 2020:

Libyerne lider – Norges krigføring førte til katastrofe

Uttalelse 18 juli 2020

Libyakrigen i 2011 er fremdeles et åpent, verkende sår, sier seniorforsker Morten Bøås fra Norsk Utenrikspolitisk Institutt.

I en artikkel på [Forsvarets Forum](#) gir Morten Bøås en knusende dom over Libyakrigen i 2011, der norske F-16 jagerfly slapp 588 bomber over landet og ga et avgjørende bidrag til landets ødeleggelse.

«Uansett hva man måtte mene om intensjonene bak Natos intervensjon i Libya i 2011, er situasjonen på bakken udiskutabel. Libya er i dag så fragmentert at det er vanskelig å se for seg at nasjonal styring kan gjenopprettes i nær fremtid ... Den store taperen er den libyske befolkningen som lever i et land uten en stat», skriver Bøås.

NATO lyktes med å kvitte seg med diktatoren Gaddafi (i strid med FN-mandatet), men mislyktes totalt i å bygge en ny stat da den gamle kollapset. 9 år senere lider libyerne fremdeles av følgene av krigen. Landet herjes av borgerkrig, der aktører fra flere fremmede stater har blandet seg inn. I følge Morten Bøås er det ingen utsikt til bedring i nær fremtid. En annen alvorlig konsekvens er at krigen har ført til en destabilisering av store deler av Nord-Afrika og Sahel. Jihadistiske opprør

sprer seg i flere naboland og væpnede grupper benytter seg av libysk territorium for trening og organisering.

2.4. Syria

Denne krigen blusset også opp i 2011, som en del av den «arabiske våren». Igjen ble intern misnøye utnyttet for å styrte de valgte styresmaktene. Her har ISIS, som styrket seg voldsomt som resultat av vestens kriger i Irak og Libya, vært en hovedkraft for å okkupere store deler av Syria. Godt hjulpet av vestlig støtte med en voldsom propaganda mot de Syriske myndighetene var Syria i ferd med å falle, inntil de syriske myndighetene i 2016 ba Russland om militær hjelp. Etter det ble ISIS drevet tilbake og dominerer nå kun i den nordvestlige område rundt Idlib, mens amerikanerne fortsatt okkuperer de nordøstlige oljerike områdene.

Norge har dessverre nok en gang vært på kolonimaktenes side og brukt titalls milliarder for å bryte ned de syriske myndighetene, og deltatt i alle sanksjonene fra Vesten mot Syrias valgte myndigheter.

Nå må Syria få fred!

Uttalelse fra Antikrigs-initiativet 21. november 2019

Nå må Syria få fred til å gjenoppbygge landet og til å løse sine problemer som en stat med mange ulike folkegrupper. Norge må aktivt kreve at NATO-landet Tyrkia trekker seg ut av Syria og at alle angrep på kurderne straks opphører.

Norske soldater har stått for opplæring av en syrisk milits med base i Jordan. Det er stor sjanse for at vi har trent opp terrorister og slik fremmet terrorisme som vi skal være imot. Norske sjelesoldater gikk selv inn i Syria i mai 2017. Antikrigs-Initiativet tar avstand fra Norges brudd på folkeretten, og ber om at regjeringen respekterer FN-paktens kapittel VII der det slås fast at ingen kan gripe inn i et lands suverenitet uten Sikkerhetsrådets godkjenning.

Skal Norge beholde den minste legitimitet som fredsnasjon må regjeringen gå aktivt ut mot videre krig og konflikt i Syria og bidra kraftig til gjenoppbygging av landet. Som i Libya-krigen, der vi stor grad var med å ødelegge en velfungerende stat på skammeligste vis gjennom massiv bombing, var vi i full gang med å gjøre det samme i Syria: Ødelegge en stat som tross alt fungerte, gjennom å påføre folket der store lidelser og gjennom massive ødeleggelser.

Lands sjølbestemmelse og folkeretten snakkes det fint om i passende sammenhenger, men disse prinsippene kastes fort overbord når noen ser seg tjent med det. Protestbevegelsen i Syria var i utgangspunktet initiert og sterkt støttet av Saudi-Arabia, USA og flere. Norge gikk inn og deltok, mens vi samtidig hadde diplomatiske forbindelser med Syria!

Antikrigs-initiativet er skremt over både ensidigheten og tausheten i norske mediers omtale av Syria, og mangelen på åpenhet og debatt, både i politiske miljøer, på Stortinget og ellers i samfunnet. Det må skje en endring i landet vårt

2.5. Iran

Helt siden den iranske revolusjon i 1979 har vesten med USA i spissen ønsket å velte regimet i Iran. USA støttet Irak i krigen mot Iran på åtti-tallet og Israel har like lenge ivret for krig mot Iran. Her er hva AKI uttalte da Norge ble bedt om å stille opp for USA i Persiabukta i 2019:

Norge må si nei til å bidra militært i Persiabukta

Uttalelse fra Antikrigs-initiativet, 8. august 2019

Antikrigs-initiativet ber Regjeringen si nei til forespørselen fra USA om å bidra militært i krisen i Persiabukta. Et slikt bidrag vil ikke være en del av løsningen, men tvert imot kunne eskalere konflikten betraktelig og øke faren for full krig. Siden Storbritannia 5. august sluttet seg til den USA-ledede aksjonen, er den separate britiske henvendelsen ikke lenger aktuell.

Konflikten mellom USA og Iran startet ikke i år, men går mange tiår tilbake. Vi må ikke la oss manipulere av nyhetsmeldinger om påstått iransk aggresjon. Trump-administrasjonen sa opp atomavtalen med Iran i 2018, og beskylder Iran for å ville utvikle atomvåpen. Disse påstandene er det ingen belegg for, tvert imot har internasjonale observatører sagt at Iran fullt ut har etterkommet vilkårene i atomavtalen.

Påstanden om at et land forsøker å utvikle «masseødeleggesvåpen» har vi hørt før. Dette var hovedargumentet bak den katastrofale Irakkrigen i 2003, «bevis» ble lagt frem, men disse viste seg å være fabrikkerte. Norge har tidligere latt seg lure til å bidra militært i konflikter som siden utviklet seg til fullskala krig, sist i Libya i 2011. I dag vet vi at Libyakrigen var basert på en serie løgner, og at resultatet ble et ødelagt land og en stor tragedie for det libyske folket.

Det er all mulig grunn til å stille seg skeptisk til påstandene om at Iran bryter avtaler og angriper internasjonal skipsfart. Iran truer ikke USA, det er USA som truer Iran og har omringet landet med 36 militærbaser i nabolandene, samtidig som antall amerikanske marinefartøyer, bombefly og soldater i regionen har økt fra uke til uke.

Basert på tidligere erfaringer ber Antikrigs-initiativet norske medier være særlig på vakt mot krigshissende propaganda.

Uten å ha den historiske konteksten i bakhodet mister vi vesentlig informasjon om forholdet mellom Iran og USA. USA har i tiår forsøkt å kontrollere Iran, og det er lett å peke på at hovedmotivet er at USA ønsker tilgang og kontroll over de iranske oljeressursene. Norge må bidra til at den økonomiske sanksjonspolitikken mot Iran oppheves.

Den norske regjeringen bør gjøre som Tyskland og si nei til å sende et norsk marinefartøy til Persiabukta. Norge må gi klar beskjed til USA om at bruk av militærmakt kan føre til en storkrig med grusomme konsekvenser for folk i hele Midtøsten.

Vår utenrikspolitikk og våre mediehus reaksjonsmønstre har frem til i dag hvilt på et premiss om at USA leder og dikterer. I dag vet vi inderlig godt at prisen verken er sunn eller god for andre enn våpenindustrien og oljeeventyret. Krigskulturen kan ikke lenger fortsette! Det er lett å starte en krig, men nesten umulig å avslutte den. Verden er trøtt og traumatisert, vi kan ikke ha mer krig. Antikrigs-initiativet krever nye strategier. La verden finne dem.

2.6. Ukraina

Krigen i Ukraina har pågått siden 2014, om ikke før. Den folkerettsstridige, men høyst framprovokerte russiske invasjonen av Ukraina, kunne vært unngått om Minsk II avtalen, som ble ratifisert av FN sikkerhetsråd, og således forpliktet alle medlemsland, hadde vært fulgt opp.

Da Warszawapakten ble opphevet i 1989, og gjenforening av Øst- og Vest-Tyskland skjedde, lovet vestlige ledere at NATO ikke skulle ekspandere «en tomme» østover. Dette løftet ble, som vi alle vet, ikke holdt. Mens stadig flere land har blitt medlem av NATO har Russland siden 2008 gjort det helt klart at Ukraina og Georgia må forbli nøytrale stater og ikke kan bli medlem i NATO. Dermed denne Russlands røde linje krysses blir det krig. Dette har vært forstått av vestlige ledere siden 1990 tallet. Men dette endret seg i 2008 da det ble offisiell amerikansk politikk å få Ukraina inn i NATO og dermed framprovosere en krig med Russland. Hverken medlemskap i NATO eller krig med Russland var noe det ukrainske folket ønsket. Kuppet i 2014, der USA bestemte hvem som skulle sitte i regjering, og umiddelbart opprettet offisielt etterretningssamarbeid med CIA og MI6, sørget for at USA/NATO kom nærmere sitt mål: Som klart uttalt i Rand Corporation Report fra 2019 har disse provokasjonene vært en del av strategien med «Å forstrekke og destabilisere Russland».

Opp mot dette har AKI fra første stund krevd en forpliktende og varig våpenhvile og forhandlinger, som det eneste som kan få slutt på denne konflikten. Ukrainakrigen har også vist at det er lett å oppildne latent skepsis mot vårt nabofolk i øst for å skape en lynsjestemning der alt russisk skal forbys. Propagandaen har ingen grenser. Norges tidligere fredspartier klarte ikke å motstå presset, og er nå lydige støttespillere for en voldsom opprustning for å stå imot Russlands påståtte hensikt med å gå til angrep mot hele Europa.

Her er AKIs uttalelse dagen etter krigen eskalerte den 24 februar 2022:

Uttalelse fra Antikrigs-Initiativet om situasjonen i Ukraina

25 februar 2022:

Antikrigs-Initiativet er mot en politikk som innebærer bruk av militærmakt for å løse internasjonale konflikter. Derfor tar vi avstand fra Russlands angrep på Ukraina. Krigshandlingene må avsluttes. Reell dialog og reelle forhandlinger må begynne straks.

Vi har håp om at dette kan skje etter at både Russland og Ukraina nå har sagt at de ønsker dette. Samtidig minner vi om at Russland i mange år har advart mot stadige NATO-utvidelser og bedt om sikkerhetsgarantier. Alle Russlands forslag har blitt avvist av USA og NATO. Dagens tragiske situasjon skyldes også den ukrainske regjeringens neglisjering av Minsk-avtalene, fremforhandlet av OSSE.

Våre politiske ledere må nå jobbe for en raskest mulig avslutning på krigshandlingene. Deretter må det gjøres en samlet innsats for å utvikle pan-europeiske sikkerhetsordninger som ivaretar sikkerhetsbehovene til alle stater.

Ikke krig, ikke våpen, men aktivt diplomati for varig fredsbygging.

Antikrigs-Initiativet
v/arbeidsutvalget

Her er oppropet vi tok initiativ til i Mai 2022:

Opprop: Stans det ukrainske folks lidelser – våpenhvile nå!

Mai, 2022

Det ukrainske folket har lenge vært et offer i en stormaktskrig. Dette uttrykkes nå klart og tydelig, også fra amerikansk side. Krigen må avsluttes ved forhandlingsbordet – ikke på slagmarken.

Opprusting, NATO-utvidelse, våpenforsendelser og sanksjoner bringer ikke fred. Vi krever at FN-paktens bestemmelser straks settes ut i livet og at alle de involverte parter må bidra under FNs ledelse. I FN-pakten (art. 2, pkt. 3) heter det: “Alle medlemmer skal bilegge sine internasjonale tvister ved fredelige midler på en slik måte at internasjonal fred, sikkerhet og rettferdighet ikke settes i fare.” Verdens folk ønsker fred – ikke krig.

Vi krever derfor:

Øyeblikkelig våpenhvile innføres.

FN griper inn og igangsetter forhandlinger.

Forhandlingene må ta utgangspunkt i årsakene til og bakgrunnen for krigen. Alle parter syn og legitime interesser må tas hensyn til i forhandlingene. Fred og forsoning er målet, og kompromisser er nødvendige. Sikkerhetsinteressene til alle parter må ivaretas.

FN må vurdere å sende fredsbevarende styrker til området.

Den norske regjering og Storting må følge opp det enstemmige vedtaket i FNs sikkerhetsråd av 6 mai i år, fremsatt av Norge og Mexico, om at konflikten skal løses med fredelige midler.

Norge må derfor slutte å sende våpen og utstyr for videre krigføring.

Følgende organisasjoner støtter dette oppropet:

Antikrigs-Initiativet

Internasjonal kvinneliga for fred og frihet (IKFF)

Internasjonal kvinneliga for fred og frihet (IKFF), lokallaget i Bergen

Oppropet ble støttet av mer enn 1000

Mens den norske «venstresiden» har blitt støttespillere for NATOs enorme våpenhjelp til Ukraina, har AKI vært tydelig ved å kreve stopp av all våpenhjelp til Ukraina:

Appell fra AKI leder, Nikolai Østgaard – mars 2023

Stans det ukrainske folks lidelser – våpenhvile nå Norge må velge en ny vei i Ukraina krigen

Krigen har pågått siden 2014 - 3 forsøk på fred har blitt sabotert

Minsk 1 og 2 var seriøse forsøk på å løse konflikten i Ukraina. Minsk 2 ble ratifisert av FNs sikkerhetsråd (res 2202, 15 februar 2015) og forpliktet derfor alle medlemslandene å følge opp. Daværende ukrainske president Poroshenko, tidligere tyske forbundskansler Merkel og tidligere franske president Hollande har alle stått fram og sagt at de aldri mente alvor med Minsk 1 og 2.

De undertegnet avtalene kun for å vinne tid for å forberede seg til krig mot Russland. Helt i tråd med Rand Corporation* Rapport fra 2019 sendte Vesten «dødelige våpen» til Ukraina og bidro til en massiv oppbygging av Ukrainas militære. Denne rapporten skriver i klartekst at målet er «Å forstrekke og destabilisere Russland» og blant mange punkter finner vi også etablering av amerikanske baser i NATO land

Fredsutkast fra april 2022, som var klar til undertegning, ble stoppet av Boris Johnson, Storbritannia

Det ukrainske folket lider.

- Krigen må avsluttes ved forhandlingsbordet – ikke på slagmarken.
- Opprusting, NATO-utvidelse, våpenforsendelser og sanksjoner bringer ikke fred, men styrer mot verdenskrig og utslettelse
- Krigshisserne i Washington vil ha krig mot både Russland og Kina
- Det ønsker ikke vi – det ønsker ikke verdens folk
- Vi krever at Norge velger en ny politikk i Ukraina krigen

Som tidligere medlem i FNs sikkerhetsråd har Norge et spesielt ansvar for å sikre at FN-pakten etterlevs. Det betyr å gjøre alt for at "alle medlemmer skal bilegge sine internasjonale tvister ved fredelige midler på en slik måte at internasjonal fred, sikkerhet og rettferdighet ikke settes i fare." (artikkel 2, punkt 3)."

Norge må derfor:

1. Kreve øyeblikkelig våpenhvile.
2. Stanse våpenforsendelser, militærhjelp og sanksjoner
3. Få i gang fredsforhandlinger i tråd med FN-paktens retningslinjer for fredsløsninger.

**Det er fortsatt tid til å få snudd krigs-spiralen
Verdens folk ønsker fred – ikke krig.**

Antikrigsinitiativet har blitt kritisert for å være inkonsekvent mht. Ukraina og Palestina:

Er AKI konsistente?

Uttalelse 17 oktober 2023

AKI ble spurt på Facebook: «Er det ikke inkonsistens i AKIs uttalelse om Palestina versus Uttalelsen om Ukraina? Når det gjelder Ukraina vil ikke AKI støtte demonstrasjon som inkluderer parole om at Russland må ut. Når det gjelder Palestina stilles forutsetning om at “okkupasjonen må opphøre”. Jeg bare lurer.»

Ja, AKI mener i begge tilfeller at krav om våpenhvile, stans av våpensendinger og forhandlinger er det aller viktigste, både i Palestina og Ukraina. Det haster, for menneskeliv er viktigere enn alt annet.

AKI står også fast på synet om at forhandlinger om territorier – i begge områder – må følge ETTER at våpenhvile er iverksatt.

Å stille forhåndskravet «Russland ut av Ukraina» er, som vi skriver i vår uttalelse i forbindelse med Fredsinitiativets demonstrasjon 7 oktober, kun en parole USA/NATO fremmer for å forlenge krigen og å påføre det ukrainske folk ytterligere lidelser.

Krigen i Ukraina kunne vært unngått dersom fredsforøkene hadde blitt fulgt opp. Både Minsk 1 og 2 og fredsforslaget i april 2022 ble sabotert av Vesten. I stedet har USA/NATO bidratt til en voldsom oppbygging av Ukrainas militære apparat for krig med Russland. Alt dette er nå alminnelig kunnskap, men har stått i USA plandokumenter i årevis, se f.eks. [Rand Corporation rapport fra 2019](#).

Når det gjelder Israel og Palestina må man via forhandlinger finne en løsning som sikrer alle palestineres rettigheter og apartheid politikken til Israel må opphøre. Dette har vært et krav flertallet av verdens land har stilt i mange tiår, men som har blitt saboterte av Israel med Vestens støtte.

Bortsett fra at både palestinere og folk i øst-Ukraina har vært terrorisert og fratatt rettigheter i hhv, 75 år og 8 år, er det vanskelig å finne likheter mellom de to konfliktene. Etter AKIs mening er de to scenariene vesensforskjellige, både historisk og geopolitisk.

Likevel er mange av ingrediensene de samme:

- sterk vestlig innblanding begge steder
- misbruk av folk og land for å styrke vestlig dominans i regionene
- sterk propaganda for å fremme det vestlige narrativ
- og bonanza for våpenindustrien

Hilsen

AKI

2.7. Palestina

For palestinerne begynte katastrofen eller «Nakba» 1948. Da vedtok FN en delingsplan som innebar at 55% av Palestina skulle bli en stat for jødene. De europeiske jødene som hadde blitt utsatt for nazistenes Holocaust var da spredd over hele Vesten. I Palestina utgjorde jødene i 1948 ca. 1/3 av befolkningen og araberne 2/3.

I forbindelse med opprettelsen av staten Israel, startet den etniske rensingen av Palestina for alvor og i 1947/48 ble 750.000 palestinere fordrevet med terror og massakrer. 530 landsbyer ble jevnet med jorden. Den etniske rensningen stoppet ikke i 1948 og pågår fremdeles. Dette har ført til at området som Palestinerne bebor eller kontrollerer er blitt stadig mindre. Etter seksdagerskrigens 1967 okkuperte Israel også Vestbredden og Gaza, et område som utgjør 22 % av det opprinnelige Palestina.

Osloavtalen i 1993 ga mange et håp om at disse okkuperte områdene, i tråd med FN-resolusjon 242, skulle tilbakeføres til palestinerne for å danne grunnlaget for en egen stat. Både palestinerne og den arabiske verden forøvrig aksepterte en løsning som innebar at palestinerne bare skulle få beholde 22% av det opprinnelige Palestina.

Slik gikk det ikke. Avtalen resulterte i at palestinerne fikk tilbake bare deler av det okkuperte Palestina i form av et lappeteppes av «selvstyreområder» eller bantustaner innesperret bak murer og sjekkpunkter, mens bosetternes landtyveri fortsatte ufortrødent.

Selvstyreområdene på Vestbredden er blitt styrt av Al Fatahs ledelse i samarbeid med, og godt kontrollert av Israel. Med stadig nye bosetninger har Israel imidlertid okkupert mer og mer av de palestinske områdene på Vestbredden. I dag er det ca. 700.000 militante og palæstinerhatende kolonister her.

Israel trakk seg ut av Gaza i 2005 og området har siden 2007 blitt styrt av Hamas. Etter dette har Israel utsatt Gazabefolkningen for fire brutale angrep. (2008, 2012, 2014, 2021). Siden 2007 har Gaza også vært utsatt for en sammenhengende blokade og området er av mange blitt karakterisert som en gigantisk konsentrasjonsleir.

Den 7 oktober 2023, brøt Palestinske militære styrker ut fra Gaza og angrep områder i Israel. Ca. 1200 israelere døde, hvorav 500 var militære. Det er blitt dokumentert at mange av drapene på de sivile ble utført av den israelske hæren i tråd med den militære Hannibal-doktrinen (et IDF-direktiv som sier «kidnapping må forhindres med alle midler»).

27 oktober 2023 ble startskuddet på en grusom krig mot Gazas befolkning som pågår ennå. Israel hevder at målet er å eliminere Hamas en gang for alle. Dette viser seg, som mange midtøsteneksperter og militæranalytikere forutså, å være et umulig prosjekt. Det er derfor all mulig grunn til å tro at israelernes hovedmål med krigen er et folkemord på de 2 millioner Palestinerne som bor på Gaza. Virkemidlene er massakre, teppebombing av boligområder, samt pulverisering av infrastruktur inkludert skoler og sykehus samt utsulting og fordriving. Grusomhetene utført av Israel i denne krigen overgår det vi har sett fra andre kriger, og kan sidestilles med nazistenes grusomme herjinger under 2 verdenskrig. Den internasjonale straffedomstolen ICJ gransker nå om Israel utfører et folkemord på Gaza.

AKI har fulgt dette nøye og tatt stilling for det Palestinske folks rettigheter og for avvikling av apartheid regimet i Israel. Her er noen av våre uttalelser:

Stopp folkemordet øyeblikkelig!

Uttalelse oktober 2023

Sykehus bombes, boligblokker bombes, moskeer og kirker der uskyldige sivile har søkt tilflukt bombes. Hvert kvarter drepes et barn. Israels hensynsløshet er uten grenser. Skal vi og Norge sitte og se på at det ekstremistiske regimet som nå har makten i Israel gjennomfører et folkemord, en etnisk rensing? Det kan vi ikke!

Våpenhvile må straks innføres. Nødvendig mengde humanitær hjelp må frem uten forbehold.

Norge må velge. Hele situasjonen kan utvikle seg til en storkrig med uante konsekvenser. Norge må bidra til at dette ikke skjer. I FNs Generalforsamling stemte Norge sammen med det overveldende flertall av verdens land for "En øyeblikkelig, varig og opprettholdt humanitær våpenhvile som fører til avslutning av fiendtlighetene". Storting og Regjering må kreve av Israel at dette vedtaket blir gjennomført.

Verden har ikke råd til det lenger. Hverken menneskelig, miljømessig eller økonomisk.

Det vi nå står oppe i startet ikke 7. oktober 2023. Det startet for 75 år siden da sionistene okkuperte 78 % av det historiske Palestina og fordrev 750.000 mennesker ved hjelp av massakre og annen terror. Etter krigen i 1967, som resulterte i at Israel okkuperte resten av Palestina, skulle en løsning med to stater iverksettes. Det skjedde aldri, trass i utallige FN-vedtak.

Palestinernes rettigheter må sikres. Israels okkupasjon og apartheidpolitikk må opphøre. Nå vender verden seg mot Israel. Blir det ikke en våpenhvile, og så en forhandlingsløsning, kan hele området gå opp i flammer. Også Israel.

Hilsen,
[Antikrigs-Initiativet](#)
oktober 2023

Stopp folkemordet på Gaza!

Løpeseddel April 2024:

Israel utfører nå et forferdelig folkemord på Gaza. 70 % av disse er kvinner og barn. I tillegg til en drepende blokade bombes sykehus, skoler, moskeer flyktningeleirer og boligkompleks uten stans og store deler av Gaza ligger i ruiner. Israel bruker sult som våpen og går nå også til angrep mot nabolandene Libanon, Syria, Irak og Iran.

Det haster nå med å få stoppet Israel før Gaza er jevnet med jorden og befolkningen der massakrert eller fordrevet. Norge må bidra aktivt til dette. FNs Sikkerhetsråd vedtok 25 mars, 2024 at våpenhvile må innføres øyeblikkelig - bare USA var mot og stemte avholdende. Men likevel skjer ingenting foreløpig. Talsperson for det hvite hus, John Kirby sa i etterkant at vedtaket ikke er bindende. Ingen ting tyder på at Israel frivillig vil gi seg med sine herjinger på Gaza, og makthaverne der sier de skal fortsette med sine angrep til de har tilintetgjort Hamas.

Norge medvirker aktivt til folkemordet og krigsforbrytelsene. De norskeide selskapene Nammo og Kongsberggruppen produserer nemlig deler til raketter, rakettmotorer og jagerfly, som via våpenselskaper som Raytheon og Lockheed Martin i USA, havner i Israel.

Dette er ikke noe det norske folk vil være med på! Norge må:

- Fryse alle økonomiske, akademiske, kulturelle samarbeidsavtaler med Israel.
- Stoppe all import av varer fra Israel.
- Stanse all våpeneksport som havner i Israel umiddelbart.
- Tilbakekalle Norges ambassadør til Israel.
- Gjøre som Island, Irland og Spania: Anerkjenn Palestina som stat.
- Støtte Sør-Afrika i International Court of Justice
- Kreve israelsk tilbaketrekking fra Gaza og opprettelse av fredsbevarende styrker i FN regi

**Norge må gå sammen med resten av verden
Det overveldende flertallet vil ha slutt på folkemordet**

Panservernraketten M-72, produsert av Nammo og brukt av IDF under Gaza-krigen i 2014.

Foto: Bjørn-Owe Holmberg, NTB / Samfoto

3. Kamp mot krigspropaganda

En våken og kritisk presse er svært viktig for å avsløre de bakenforliggende forhold som skaper konflikter og som kan føre til krig. I en verden der kolonimakter har plyndret ressurser i resten av verden er det selvfølgelig grunnlag for en masse konflikter. Myndighetene i USA som i mellomkrigstiden og til dels etter 2 verdenskrig framstod som en motstander av de gamle kolonimaktene, har i stedet tatt over deres plass, underlagt seg de gamle kolonimaktene som lydige vasall-stater. Istedenfor å følge FN paktens regler for konfliktløsning, har USA laget sin egen «regelbaserte verdensorden», der kriger, regime-endringer og sanksjoner er virkemidler som benyttes mot alle stater og ledere som ikke godtar USAs overherredømme.

Istedenfor å belyse disse forholdene har vi fått en ensrettet presse som fungerer som mikrofonstativer for krigsmaktenes propaganda. Mange norske medier oversetter mer eller mindre direkte pressemeldingene fra det amerikanske utenriksdepartementet.

Men, det finnes noen viktige stemmer som fortsatt risikerer livet for å belyse hva som faktisk foregår. AKI har utnevnt noen av disse som æresmedlemmer:

3.1. Julian Assange, Edward Snowden og Chelsea Manning

AKI utnevner Assange, Manning og Snowden til æresmedlemmer

Uttalelse fra Antikrigs-initiativet 3. april 2020

Antikrigs-initiativet velger å hedre de tre varslerne Julian Assange, Chelsea Manning og Edward Snowden med æresmedlemskap. Alle tre har bidratt til å åpne øynene våre for statsmakters kriminelle handlinger. De har avslørt krigsforbrytelser, menneskerettighetsbrudd og masseovervåking i stor skala, og skapt oppmerksomhet rundt ugjerninger det aldri var meningen vi skulle kjenne til. Alle har gjort et stort personlig offer og lider for det. Vi kan ikke annet enn å beundre det mot og den standhaftighet som de tre har utvist.

Julian Assange og WikiLeaks ble for alvor kjent i 2010 da de publiserte titusenvís av klassifiserte dokumenter fra USA, kjent som Afghan War Diaries and Iraq War Logs. Papirene dokumenterte mer enn 100.000 drap på sivile som følge av okkupasjonene. En rekke kompromitterende lekkasjer gjort kjent gjennom WikiLeaks viser at statsmakter operer utenfor internasjonal lov og opptrer som om de befinner seg i et rom der internasjonal jurisdiksjon ikke kan nå dem. Uten Assange og WikiLeaks virksomhet hadde disse forholdene med stor sannsynlighet forblitt ukjente.

Chelsea Manning er etterretningsanalytikeren som ga WikiLeaks tilgang til materialet som avslørte forbrytelsene i Afghanistan og Irak. Mest kjent for opinionen er den lekkede videoen kjent som «Collateral Murder». Den viser luft-til-bakke angrep i Bagdad i juli 2007, der amerikanske soldater fra to helikoptre skyter på sivile på bakken som feilaktig blir tatt for å være opprørere. Blant de drepte var to journalister fra nyhetsbyrået Reuters. Et ukjent antall sivile ble drept, også kvinner og barn. Mannings intensjon var å få USAs befolkning til å endre holdning til krigen i Irak ved å lekke informasjon om hva som faktisk skjedde.

Edward Snowden jobbet for den amerikanske etterretningstjeneste NSA da han i 2013 lekket graderte opplysninger om etterretningsprogrammet PRISM, et program laget for dyptgående overvåking og som lagrer informasjonen til evig tid. Snowdens avsløringer viste at USA overvåker og lagrer all elektronisk kommunikasjon over hele verden. Han avslørte også at den norske

militære Etterretningstjenesten er en av de viktigste samarbeidspartnerne for USAs globale overvåkningsnettverk. NSA beskriver E-tjenesten som en perfekt partner i Afghanistan, der norsk elektronisk overvåkningsdata utgjør over halvparten av etterretningen som har blitt gitt til amerikanske beslutningstagere. Norsk militær etterretning bidrar dermed til USAs dronekrigsprogram for utenomrettslige likvideringer.

Ved å hedre Assange, Manning og Snowden med æresmedlemskap vil Antikrigs-Initiativet sette søkelys på en åpenbar urett: Varslerne straffes, mens krigsforbryterne går fri.

Støttemarkering for Julian Assange, Chelsea Manning og Edward Snowden i Bergen 24. februar 2020

3.2. Krigstrommene mot Iran og Kina

USA har i tillegg til Russland utpekt Iran og Kina som sine fiender, og som USAs militære arm har NATO selvfølgelig fulgt opp. Ved siste minster møte i Washington 2024, ble Kina utpekt som en sikkerhetsrisiko for NATO. Dette viser tydelig at NATO ikke er en Nord-atlantisk allianse, men et instrument under fullstendig amerikansk kontroll for å sikre USA sitt verdenshegemoni.

Den samme sikkerhetsanalysen er nå adoptert av Norge og gjenspeiles klart på Forvarets Forum og i samtlige etterretningsrapporter. Dessverre må vi fastslå at Norge med dette framstår som et av de mest USA-lydige land i Vesten. At Iran og Kina skulle true Norge står ikke til troende. Vi bringer her noen utdrag av hva det «offisielle» Norge skriver om dette.

4. Om økonomiske sanksjoner og boikott

Økonomiske sanksjoner benyttes nå i et enormt omfang fra USA sin side for å holde nede og hindre økonomisk utvikling i de land som har styresett de ikke liker, som bl.a. Syria, Cuba og Venezuela. USA har innført sanksjoner mot 2/3 av verdens land, og 60% av disse er blant verdens fattigste land. Vesten, inkludert Norge, følger villig opp. I en særstilling står sanksjonene mot Russland og Kina. Russland skal forstrekkes og destabiliseres og helst deles opp i mange republikker, mens Kina skal hindres i å forbigå USA som økonomisk verdensledende makt. Foreløpig mislykkes USA på begge fronter. Sanksjonene begrunnes med store ord om «demokrati, menneskerettigheter og kvinnefrigjøring», men handler i bunn og grunn om å beholde verdensherredømme politisk, økonomisk og militært. Det er viktig å avsløre hva disse sanksjonene egentlig handler om.

4.1. Sanksjoner mot Russland

De omfattende økonomiske sanksjonene rammer verdens folk

Uttalelse 13 mars 2022

«Krig er fortsettelse av politikk med militære midler», eller man kan snu på det å si at «økonomiske sanksjoner er krig uten militære våpen», og kan være langt mer dødelige enn militær krig. De kan også være langt mer effektive for å oppnå økonomisk verdenskontroll.

Det vi er vitne til nå er en storstilt, omfattende økonomisk verdenskrig, som først og fremst vil ramme deg og meg, det europeiske folket og verdens folk.

Det ble tidlig hevdet at sanksjonene er rettet mot oligarkene i Russland, og at de vil være effektive for å få nedrigget oligarkiet. De første sanksjonene var hovedsakelig rettet mot de rikeste russerne, men oligarkene vil langt på vei klare seg, slik bemidlede mennesker gjør.

Det som er viktig å være klar over er at de påfølgende og mest omfattende sanksjonene rammer energitilførsel, transport, matproduksjon, gjødselproduksjon, tilgang på medisiner og mange andre essensielle logistiske elementer i hverdagen til sivilsamfunnet.

Sanksjoner vil mest av alt ramme folket. Folket vil utvise stor misnøye over harde hverdager, og mange vil radikaliseres. Og dette kommer på toppen av to år med pandemi og nedstenging av samfunnet som har ført til ødeleggelse av produksjon og påfølgende enorme prisøkninger, som verden ikke har kommet ut av enda. Folk er allerede redde, ensomme og mange også ytterst bekymret for klima-, miljø- og natursituasjonen verden står ovenfor.

Bølgene av økonomiske sanksjoner som drives fra Washington har som hovedmål å kutte alle bånd mellom Europa og Russland. Europa vil tape stort på det som skjer nå.

Russland har lenge forberedt seg og har nå andre markeder for sin olje, gass, mat og gjødselproduksjon. Europa har ikke funnet nye leveransere, og det kan bli svært kaldt i Sentral-Europa og energimarkedet var hardt presset fra før.

Antikrigs-Initiativet stiller seg ikke bare spørrende, vi er kritiske til sanksjonene. Som fredsorganisasjon er vi så klart imot at Norge har sendt våpen til Ukraina, noe vår fellesuttalelse med IKFF Bergen fra 2. mars slår fast.

Antikrigs-Initiativet v/arbeidsutvalget

4.2. Sanksjoner mot Venezuela

Sanksjoner er også krigføring

April 7, 2021

Ved å slutte seg til EUs sanksjonspolitikken gjør Norge hverdagen til fattigfolk i Venezuela enda verre.

I desember 2017 [sluttet Norge seg til EUs sanksjonsregime mot Venezuela](#). Norske myndigheter sier sanksjonene hovedsakelig er rettet inn mot salg av militært utstyr. Men sanksjonene er også økonomiske, ved at de skisserer en rekke tiltak for å fryse landets økonomiske midler. I en situasjon der koronapandemien herjer gjør disse sanksjonene at landet blir enda dårligere rustet til å dekke befolkningens behov for helsehjelp.

Både FNs generalsekretær og Pave Frans har appellert til verdens regjeringer om å ta hensyn til folks sårbare situasjon under denne helsekrisen og fjerne sanksjoner. Norges regjering har vendt et døvt øre til disse henstillingene.

I praksis er sanksjonene en dårlig skjult krigføring mot Venezuelas regjering. Det er gjort en rekke forsøk fra fiendtlige stater på å styrte landets regjering med voldelige midler, hittil uten hell. Sanksjonene som Norge slutter opp om er en form for krigføring mot et politisk styre vi ikke liker, men det er vanlige folk i Venezuela som betaler prisen.

Antikrigs-initiativet sier [i vår plattform](#) nei til økonomiske straffetiltak som skaper konflikter og krig. Stopp sanksjonene mot Venezuela!

4.3. Boikott av Israel

I perioden siden andre verdenskrig, har verden sett to klare apartheidstater eller settler stater: Sør-Afrika og Israel, og utallige FN resolusjoner har fordømt begge. Apartheidstaten Sør-Afrika opphørte i 1990 etter sterkt press fra FN og verdens land, gjennom politisk press og boikott. Israel derimot har fortsatt sin apartheid politikk støttet først og fremst av USA, men også av de gamle kolonimaktene. Det er først og fremst USAs beskyttelse som har gjort at Israel har kunnet ignorere alle FN resolusjoner som har krevd at Palestinerne får sine rettigheter og rettmessige krav på egen stat. Under det pågående folkemordet på Gaza befolkning la USA igjen ned veto og var eneste medlem av sikkerhetsrådet som stemte mot anerkjennelse av Palestina som egen stat.

Sammen med en del andre europeiske land anerkjente Norge endelig Palestina som egen stat, men vil ikke stanse våpeneksport og annen støtte til Israels krigføring.

Liksom verdenssamfunnet la press på Sør-Afrika i sin tid, støtter Antikrigs-Initiativet alle muligheter til å legge press på apartheidstaten Israel, inklusiv boikott, slik at Palestinerne får sine rettigheter og rettmessige krav på egen stat.

April 2024 trykte vi løpeseddel med følgende innhold:

Stopp folkemordet på Gaza!

Israel utfører nå et forferdelig folkemord på Gaza. 70 % av disse er kvinner og barn. I tillegg til en drepande bloкаде bombes sykehus, skoler, moskeer flyktningleirer og boligkompleks uten stans og store deler av Gaza ligger i ruiner. Israel bruker sult som våpen og går nå også til angrep mot nabolandene Libanon, Syria, Irak og Iran.

Det haster nå med å få stoppet Israel før Gaza er jevnet med jorden og befolkningen der massakrert eller fordrevet. Norge må bidra aktivt til dette. FNs Sikkerhetsråd vedtok 25 mars, 2024 at våpenhvile må innføres øyeblikkelig - bare USA var mot og stemte avholdende. Men likevel skjer ingenting foreløpig. Talsperson for det hvite hus, John Kirby sa i etterkant at vedtaket ikke er bindende. Ingen ting tyder på at Israel frivillig vil gi seg med sine herjinger på Gaza, og makthaverne der sier de skal fortsette med sine angrep til de har tilintetgjort Hamas.

Norge medvirker aktivt til folkemordet og krigsforbrytelsene. De norskeide selskapene Nammo og Kongsberggruppen produserer nemlig deler til raketter, rakettmotorer og jagerfly, som via våpenselskaper som Raytheon og Lockheed Martin i USA, havner i Israel.

Dette er ikke noe det norske folk vil være med på! Norge må:

- Fryse alle økonomiske, akademiske, kulturelle samarbeidsavtaler med Israel.
- Stoppe all import av varer fra Israel.
- Stanse all våpeneksport som havner i Israel umiddelbart.
- Tilbakekalle Norges ambassadør til Israel.
- Gjøre som Island, Irland og Spania: Anerkjenn Palestina som stat.
- Støtte Sør-Afrika i International Court of Justice
- Kreve israelsk tilbaketrekking fra Gaza og opprettelse av fredsbevarende styrker i FN regi

**Norge må gå sammen med resten av verden
Det overveldende flertallet vil ha slutt på folkemordet**

5. Et nøytralt Norge

Norge er i dag medlem av NATO, og som nevnt er ikke NATO lenger er en forsvarsallianse, men en aggressiv angrepsallianse. Norges deltagelse i Afghanistankrigen, bombing av Libya og nå våpenstøtte og militær opplæring til Vestens krig mot Russland i Ukraina, er klare eksempler på det.

Antikrigs-Initiativet har markert seg klart mot Norges støtte og deltagelse i alle disse krigene, og vi har også markert oss klart mot Norges stadige sterkere tilknytning eller retttere sagt vasall-rolle i forhold til USA.

Som vår plattform tydelig uttrykker, mener AKI at NATO må avvikles, og inntil det skjer, at Norge melder seg ut av NATO.

5.1. Atomubåter ved Haakonsvern

Antikrigs-Initiativet har satt søkelys på Haakonsvern som en fremskutt base for NATOs atomvåpen strategi, der anløp av atomubåter stadig øker. Dette har blitt ytterligere aktuelt etter at Haakonsvern nå er blitt en av 12 amerikanske baser i Norge – se Avsnitt 5.2

Demonstrasjon i Bergen 2020

Her er oppropet AKI lanserte 10 desember 2020:

OPPROP: Vi krever at Haakonsvern stenges for anløp av atomubåter

Haakonsvern er en av Nord-Europas største maritime militærbaser. Et stigende antall atomubåter anløper hvert år. Basen skal nå rustes opp for 350 millioner kroner, bl.a. med nye «ubåtfasiliteter». Hemmeligholdet rundt anløp av atomubåter gjør at befolkningen i stor grad er uvitende om farene disse representerer.

Økt risiko for ulykker

Statens strålevern har allerede sagt fra om at flere anløp gir økt risiko for ulykker. De skriver at *«økningen i anløpene til Norge medfører en økt risiko for at Norge kan bli berørt av en større eller mindre hendelse i et reaktordrevet fartøy. Grunnstøting, kollisjon, lekkasje, brann eller alvorlig reaktorhavari vil kreve håndtering fra norske myndigheter»* (Strålevernrapport 2018:10).

I tilfelle en ulykke vil konsekvensene for Bergen og hele Vestlandskysten bli katastrofale. Vi har ingen grunn til å tro at myndighetene har en troverdig beredskap på plass om en ulykke med et reaktordrevet fartøy skjer. Vi bare minner om at folk i Nord-Hordaland forgjeves har kjempet for å heve vraket av den tyske ubåten U-864 som har lagt på havbunnen utenfor Fedje siden 1945.

Stor sannsynlighet for atomvåpen ombord

Alle ubåter av denne typen kan også ha atommissiler ombord. Forsvarets Forskningsinstitutt (FFI) skriver at *«de reaktordrevne militære fartøyene er blant de største og mest slagkraftige fartøyene som finnes. De fleste kan utrustes med kjernevåpen»* (FFI-rapport 16/01536).

Norske myndigheter forutsetter at allierte fartøy ikke har atomvåpen ombord ved anløp i norsk hav, men har aldri foretatt inspeksjon for å få bekreftet at denne reservasjonen mot atomvåpen respekteres. Antikrigs-initiativet har vært i kontakt med eksperter som uavhengig av hverandre sier at de allierte atomubåtene som anløper Haakonsvern *«med stor sannsynlighet»* har atomvåpen ombord.

Bystyret har sagt nei til atomvåpen

Byer er hovedmål for bruk av atomvåpen, og lokale myndigheter har derfor et spesielt ansvar for å markere motstand mot atomvåpens betydning i militærstrategi og sikkerhetspolitikk.

I 2019 vedtok bystyret at Bergen kommune skulle signere byoppropet til ICAN – Den internasjonale kampanjen for avskaffelse av atomvåpen. Slik viste Bergen sin støtte til FNs forbud mot atomvåpen. Allerede i 2013 vedtok bystyret enstemmig å slutte seg til «Mayors for Peace», et verdensomspennende nettverk av byer hvis formål er et internasjonalt forbud mot atomvåpen. At Haakonsvern er havn for atomubåter, som mest sannsynlig har atomvåpen om bord, er i strid med lokalpolitiske vedtak.

Vi krever derfor at Haakonsvern stenges for anløp av atomubåter!

Vi i Antikrigs-initiativet ønsker å legge press på myndighetene slik at de kan stå opp for den befolkningen de skal representere. Send oss gjerne informasjon om ubåtanløp til Haakonsvern, bilder eller tid/dato for anløp. Vi vil behandle dette konfidensielt og bruke det overfor våre lokale myndigheter.

I tillegg til 327 enkeltpersoners signaturer har følgende 13 organisasjoner gitt sin støtte:

- Norges Fredsråd
- Norske leger mot atomvåpen
- Internasjonal kvinneliga for fred & frihet (IKFF)
- Stopp NATO
- Vestland SV
- Rødt Bergen
- Bergen SV
- Kvekersamfunnet
- Kvekergruppen i Bergen
- Bergen Nei til Atomvåpen
- Norges Miljøvernforbund, Region Vest
- Vestland MDG
- Bergens Arbeiderparti av NKP

Til venstre: Saima Naz Akhtar, Norske Leger mot atomvåpen og til høyre: Susanne Urban fra IKFF holder appeller ved Haakonsvern 12 mars 2021.

5.2. Ingen amerikanske baser på norsk jord

Som vi tidligere har referert, så la Rand Corporation Report ra 2019 fram en omfattende plan for USAs dominans i verden med spesiell vekt på omringning, svekkelse og destabilisering av Russland. Et viktig punkt var å trekke flere land inn i NATO og å få opprettet amerikanske militær baser i flere NAT land. Dette er bakgrunnen for at vi nå har fått 12 amerikanske baser i Norge og sammen med nye baser i Sverige, Finland og Danmark har USA i lat 47 amerikanske baser i Norden.

Fra markeringen ved Haakonsvern orlogsstasjon 9. mars 2024

Forslag om endring av tilleggsavtale mellom Norge og USA om forsvarssamarbeid

Høringssvar fra Antikrigs-Initiativet - Mars 2024

Regjeringen har undertegnet en avtale om opprettelse av åtte nye amerikanske militærbaser på norsk territorium. Disse kommer i tillegg til de 4 basene som USA fikk tilgang til i 2022. I alt snakker vi nå om 12 områder på norsk jord, der USAs militære styrker får etablere seg med personell og militært utstyr. Tilsvarende avtaler er inngått med Sverige, Finland og Danmark og USA vil dermed ha 47 militærbaser i Norden.

Denne avtalen har ikke noe med NATO å gjøre. Dette er en bilateral avtale mellom Norge og USA. Avtalen har kommet i stand på initiativ fra USA, det er en avtale som Norge har akseptert etter langvarig press. Norge sluttet seg til NATO i 1949 med forbehold mot utenlandske baser og atomvåpen på norsk jord i fredstid. Den nye baseavtalen er et klart brudd med denne erklæringen.

Det må sies klart og tydelig: dette er amerikanske militærbaser og vil være instrumenter for amerikanske interesser, ikke norske. Vi vet fra både Irak og Afghanistan at USA følger kun sine egne geopolitiske mål og forsvaret kun det som er i sine egne interesser. USA forlater åstedet når det ikke lenger tjener deres interesser.

I avtalen omtales basene som såkalte «omforente områder». Dette er en benevnelse konstruert for å avdramatisere og skjule hva det egentlig dreier seg om; nemlig amerikanske militærbaser.

De 12 basene blir å anse som et amerikansk område, som amerikansk territorium. Her vil USA få «ubetinget rett til tilgang og bruk ... til en rekke formål ...». Amerikanske styrker gis adgang til å transportere, forhåndslagre og oppbevare forsvarsutstyr, forsyninger og materiell på disse områdene.

Avtaleteksten sier at USA skal respektere norsk suverenitet, norske lover og folkerettslige forpliktelser. Den sier at USA på forhånd skal varsle med hensyn til type, mengde og leveringsplaner for forhåndslagrede materiell. Men i avtalens Artikkel III står det at Norge gir «*amerikanske styrker tillatelse til å kontrollere tilgangen til de omforente områdene, eller deler av områdene, som amerikanske styrker har eksklusiv rett til å bruke.*»

I avtalens artikkel XI punkt 3 står det: «*Det skal ikke gjennomføres ombordstigning eller kontroll av luftfartøyer, fartøyer og kjøretøyer som brukes av eller utelukkende for amerikanske styrker, uten etter samtykke fra USA.*» Et slikt «samtykke» vil amerikanerne selvsagt aldri gi.

I praksis betyr at norske myndigheter ikke har adgang til å kontrollere hva som foregår, hva USA har med seg inn og lagrer på basene.

En av basene er Haakonvern orlogsstasjon som er en av Nord-Europas største maritime militærbaser. Den er en av to havner i Norge der amerikanske atomubåter kan legge til. Nå får disse atomubåtene en egen base på Haakonvern hvor norske myndigheter har avgitt nasjonal suverenitet. Norske Stortingsrepresentanter er ytterst naive om de tror at denne avtalen gir oss noen som helst garantier. Norge har undertegnet internasjonale avtaler mot masseødeleggelsesvåpen og mot bruk og lagring av landminer og klasevåpen. USA er ikke med på noen av disse avtalene.

I strid med NATO-traktatens krav om sivil kontroll av det militære, er USA styrt av militær-industrielle interesser, som kjøper seg politisk makt. Disse mørke kreftene hindret at det ble varig fred etter den forrige kalde krigen. Nå har de skapt en ny politisk isfront.

Identiske avtaler som den norske regjeringen har signert er nylig undertegnet av Danmark, Sverige og Finland, og USA vil få 47 militærbaser i Norden. Fra før har en rekke land som grenser til Russland inngått tilsvarende avtaler, som gir USA rett til å etablere militærbaser kloss opp til Russland.

Det manes fram et trusselbilde om at Russland og Kina truer Norge og resten av Europa, helt etter den amerikanske dreieboka slik den er formulert i utallige tenke-tank rapporter, og nå også i samtlige norske etterretningsrapporter.

Ved å spille rollen som USAs frontlinje mot Russland setter våre myndigheter med denne avtalen det norske folket i en uhyre farlig situasjon. I en konfrontasjon mellom USA og Russland, som haukene i USA ønsker, blir vi åpenbare bombemål.

På dette grunnlag anbefaler Antikrigs-Initiativet Stortinget å avvise avtalen.

5.3. NATOs atompolitikk

Både i vår plattform og i uttalelser har AKI markert seg klart i dette spørsmålet:

NATO sin atomvåpenpolitikk er heilt hjernedau

Fråsegn frå Antikrigs-initiativet 1. desember 2019

Antikrigs-initiativet stiller seg bak kritikken av NATO sin atomvåpenpolitikk og meiner den er heilt uakseptabel og trugar verdsfreden. Desse våpna er forakt mot natur og sivilisasjon. Dei må raskest mogleg fjernast og øydeleggast. Slike våpen strir mot sjølve livet!

NATO har lenge lagra taktiske atomvåpen i Europa. Det er ein gamal og kjend løyndom. Men, det er også ein av dei mest utrulege og frekke nektingar frå NATO si side: Atombomber er lagra i Italia, Tyskland, Belgia, i Nederland og i Tyrkia. Noko som er eit alvorleg og klårt brot på internasjonale lover. Dette har lenge vore kjent (spesielt av Federation of American Scientists- FAS). NATO har aldri offisielt innrømma dette. Men, noko har tydelegvis gått gale for alliansen her.

I dokumentet med tittelen «*En ny æra for atom-avskrekking? Modernisering, våpenkontroll og fremmede atomstyrker*» av den kanadiske senatoren Joseph Day, skreve på vegne av forsvars- og sikkerheitskomiteen i NATO sin parlamentariske forsamling, har «løyndomen» blitt avslørt. [1] Ved hjelp av «klypp og lim» har senatoren uforvarande rapportert om dette i det følgende avsnittet (nummer 5), frå ein konfidensiell NATO-rapport:

«*I NATO-sammenheng har De Forente Stater utplassert – i avanserte posisjoner i Europa – omtrent 150 atomvåpen, spesielt de B61 viktige bombene. Disse bombene er lagret i seks baser tilhørende USA og Europa – nemlig Kleine Brogel i Belgia, Buchel i Tyskland, Aviano og Ghedi Torre i Italia, Voikel i Nederland og Incirlik i Tyrkia.*

I det hypotetiske scenario der det vil bli nødvendig, kan B61-bombene bli transportert av USAs og Europas samlede luftstyrker».

Sett i ljøs av dette vert det ironisk, omlag tragikomisk at NATO då skuldar Russland for å ha mange taktiske atomvåpen i sine arsenal. NATO har truleg fleire utplassert i Europa enn Russland har mot.

Dette dokumentet slår fast at USA sine atomvåpen er utplassert i STRATEGISKE posisjoner i Europa og i Anatolia (nær russisk territorium). Dette for å «sikre full involvering fra de alliertes side i NATOs atom-oppgaver, og den fysiske bekreftelsen på USAs atom-forpliktelser for sikkerheten til de europeiske allierte i alliansen».

Alt dette stadfestar i alle fall det forskarar og atomvåpenmotstandarar har dokumentert i årevis, til dømes: I Aviano (i provinsen Pordenone) er USA sine F-16C og D kampfly klare til atomåtak med 50 B61-bomber. Talet på desse er utrekna hjå Federation of American Scientists. Og i Ghedi Torre (i provinsen Brescia) er dei italienske PA-200 Tornado flya klåre for eit USA-leda åtak med 20 B61-bomber. Frå 2020 vil B61 bli erstatta av B61-12, som er designa spesielt for dei nye F-35 jagarflya.

Alt dette er alvorlege brot på Non-Proliferation Treaty som er ratifisert av både USA og Italia.

[1] <https://www.independent.co.uk/news/world/europe/us-nuclear-weapons-europe-where-germany-italy-turkey-belgium-nato-a9008111.html>

Innlegg Anti-Imperialistisk konferanse, April 2024 ved Terje Alnes, sekretær i AKI

Vi ser nå helt klare tegn på at 500 år med vestlig imperialisme går mot slutten! Den vestlige koloniseringen og kontrollen over verden er under avvikling, og USAs status som verdens ubestridte supermakt og undertrykker, slik den har vært de siste tiårene, har kommet til veis ende. Verden vil bli multipolar. Det vil bli flere maktsentre, ikke ett som kan plyndre og undertrykke over hele kloden.

Dette dramatiske skiftet i historien har ikke bare globale, men også regionale og lokale implikasjoner, ja disse omveltningene ser vi også konkrete resultater av i denne lille byen – Bergen. Jeg er blitt bedt om å snakke om NATO og USA sine krigsbaser i Norge, og Haakonvern spesielt. Men for å forstå hvorfor alt dette skjer her og nå så må vi altså ha den store, geopolitiske omveltningen i bakhodet.

Dessverre står Norge på den gale siden av historien, som allierte med det amerikanske imperiet. USAs imperium er ikke en geografisk enhet som tidligere imperier i historien, men er like fullt et imperium fordi det har kontrollert verden gjennom en rekke vasallstater, klientstater og protektorat. Norge er en slik vasallstat.

Zbigniew Brzezinski, Jimmy Carters sikkerhetspolitiske rådgiver og professor i utenrikspolitikk, var befriende frittalende når det gjaldt omtalen av allierte stater. I boken «The Grand Chessboard» (1997), et hovedverk om amerikansk geopolittikk, lærer vi mye om hvordan amerikanerne ser på land som Norge. Brzezinski omtaler de vesteuropeiske landene som USAs vasaller.

En vasallstat (som Norge) står i et så stort avhengighetsforhold til en annen stat (i dette tilfellet USA), at den nasjonale selvstendigheten blir av mer formell karakter. Når det kommer til utenrikspolitikk har vi klare begrensninger, som følge av at vi er underlagt USAs herredømme. Det betyr i praksis at vi tillates indre selvstyre (om vi da ikke stemmer «feil» og USA må gripe inn), mens vi utenrikspolitisk er underlagt USA og forventes å følge diktatene fra Washington.

Dette forklarer også hvorfor det nærmest er likegyldig om vi har en borgerlig regjering, eller en Arbeiderparti-dominert regjering, utenrikspolitikken ligger uansett fast.

Om NATO

NATO ble skapt umiddelbart etter 2. verdenskrig, og den drivende kraften var anti-kommunisme. Sovjetunionen ble oppfattet som en trussel mot den vestlige kapitalismen, ikke bare av rent ideologiske årsaker, men også fordi Sovjet nøt stor anseelse i brede lag av folket i vest, etter krigen. Norge ble med i NATO fra starten i 1949, som ett av de 12 opprinnelige medlemslandene, og anti-kommunismens fortropp i Arbeiderpartiet var den drivende kraften for dette.

Som NATOs første generalsekretær var den tidligere britiske generalen Hasting Lionel Ismay for-billedlig tydelig da han uttalte at hensikten (med NATO) var å «holde russerne ute, amerikanerne inne og tyskerne nede.»

Allerede her finner vi et interessant poeng; nemlig at NATO var et redskap for å sikre et amerikansk grep om Europa. Ismay var allerede fra starten en talsmann for NATO-ekspansjon, og sa at NATO «må vokse til hele den frie verden kommer under én paraply.» Utsagnet illustrerer det typiske ved NATO-retorikken, der alliansen angivelig kjemper for «en fri verden».

Dette har liten troverdighet all den tid Portugal, ett av NATOs opprinnelige medlemsland, var et fascistisk diktatur helt til 1974. Dette diktaturet var ikke noe problem for NATO, som aldri gjorde noe for å fremme demokrati i Portugal.

Hellas ble NATO-medlem i 1952. Her bidro NATO aktivt til å avskaffe demokratiet gjennom et fascistisk kupp i april 1967, rett før et valg venstresiden lå an til å vinne. Tyrkia ble også NATO-medlem i 1952. Likevel har det tyrkiske demokratiet regelmessig blitt satt til side av de militære. I 1960, 1971 og 1980 ble demokratiet suspendert og erstattet med regjeringer utpekt av generalene.

Da er det bare logisk at dagens NATO har en partnerskapsavtale med apartheidstaten Israel, og at NATOs generalsekretær Stoltenberg den 12. oktober i fjor uttalte at «Israel does not stand alone». Samtidig uttalte en rekke NATO-land at de ville gi praktisk støtte til Israel krig i Gaza.

NATOs grunnlagsdokument – Atlanterhavspakten – er veldig lik FN-pakten, og er defensiv av natur. Men da den forrige kalde krigen opphørte, med Sovjetunionens og Warszawapaktens sammenbrudd, fikk NATO et eksistensielt problem. Hva skulle alliansen gjøre nå når selve eksistensgrunnlaget ikke lenger eksisterte?

Sannheten er jo at NATO er avhengig av fiender for å legitimere sin eksistens. Det er forklaringen på hvorfor Russland to ganger siden Sovjetunionens oppløsning har fått beskjed om at medlemskap i NATO er uaktuelt. Både Boris Jeltsin i 1991 og Vladimir Putin i 2000 ble møtt med en kald skulder da de luftet muligheten. Det betyr at NATO i realiteten er et hinder for en all-europeisk sikkerhetsløsning, og at Europa, så lenge alliansen eksisterer, vil være et militært spenningsområde.

Det som skjedde etter den første kalde krigen var over var at NATO i 1999 omdefinerte sitt mandat til å omfatte såkalte «pre-emptive strikes» – altså «forebyggende angrep» (!), og formulerte sin «out-of-area»-strategi, som i praksis gir NATO lov til å gripe inn militært over hele kloden, hvis de selv mener det er nødvendig.

Det så vi første gang praktisert da NATO gikk til militært angrep mot Jugoslavia, uten mandat fra FNs Sikkerhetsråd, noe som pr. definisjon er en ulovlig krig. Begrunnelsen var «humanitær», for å stanse angivelige overgrep begått av serbiske styrker mot albanske sivile. For første gang siden 2. verdenskrig deltok norske styrker i direkte krigshandlinger, da vi stilte med 6 F-16 fly.

Dette skiftet i NATO-strategi gjorde også at hele innretningen på det norske Forsvaret ble lagt om. Fra ca. år 2000 gikk Forsvaret fra å være et invasjonforsvar, med store stående styrker som skulle motstå et territorielt angrep på Norge, og til å bli et lite, spesialisert innsatsforsvar, som stiller avanserte stridskrefter til rådighet når NATO/USA ber oss om det.

Dagens NATO er derfor ingen defensiv forsvarsallianse, slik norske medier og NATO-tilhengere hevder. Dagens NATO representerer grenseløs militarisme og krig, og trusler om krig, for å oppnå politiske mål som gagnar alliansens patron – USA. Med sin overlegne militære slagkraft (nesten 60 % av verdens samlede militærutgifter), vanvittige opprustningsplaner og atomvåpenstrategi, umettelige ekspansjon og illegitime maktambisjoner over hele kloden, er den USA-styrte militær-blokken en konstant trussel mot verdensfreden.

NATO er ingen beskyttelse mot krig. Det er tvert imot. NATO-strategien er en oppskrift på krig. For Norge betyr medlemskapet at vi må stille opp i kriger mot stater som aldri har angrepet oss, fordi norske politikere gang på gang presses til å vise seg som «en god alliert». NATO-medlemskapet gjør Norge til en krigsnasjon, i sterk kontrast til det nasjonale selvbildet av Norge som en fredsnasjon.

Derfor har norske styrker flere ganger siden 1999 deltatt i ulovlige kriger startet på grunnlag av løgner, med katastrofale følger for de land som er blitt angrepet og okkupert av NATO.

AKI sier i vår plattform:

– NATO er en destruktiv og aggressiv krigsallianse og må oppløses.

Om baseavtalen

For politiske strategier som er opptatt av å sikre USAs globale herredømme, er Norge en brikke som skal brukes på best mulig vis i et større, geopolitisk spill. Slik er baseavtalen om «forsvarssamarbeid» en avtale som bare en vasallstat kan skrive under på. Det er viktig å understreke at baseavtalen ikke har noe med NATO å gjøre. Dette er en bilateral avtale mellom USA og Norge, og den gjelder uavhengig av om det vidunderlige skulle skje; at Norge melder seg ut av NATO.

Avtalen ble signert av Solberg-regjeringen i 2021, og vedtatt i Stortinget i 2022. I første omgang ble 4 norske militære anlegg definert som såkalte «omforente områder» – Rygge, Sola, og Evenes flystasjoner, og Ramsund orlogsstasjon. «Omforente områder» er en orwellsk eufemisme, konstruert for å avdramatisere og skjule hva det egentlig dreier seg om; nemlig amerikanske militær-baser på norsk jord.

I år har Støre-regjeringen godkjent 8 nye slike områder, deriblant Haakonvern orlogsstasjon her i Bergen. Vi snakker nå altså om 12 amerikanske militær-baser, plassert på eksisterende norske militære anlegg.

Dette har kommet i stand på USAs initiativ. Det er USA som har presset på for å få tilgang til disse militærbasene, og det er den norske regjeringen som har gitt etter. Vi vet at USA opprinnelig ba om 20 slike baser. Men det trenger ikke stoppe her, avtalen åpner nemlig opp for å utvide antallet senere. Avtalen som Stortinget har godkjent er gyldig i 10 år i første omgang.

Før henvendelsen til Norge, som kom i 2018, hadde USA allerede inngått lignende avtaler med Polen, Estland, Latvia, Litauen, Ungarn, Bulgaria og Romania. Etter at Norge gikk med på USAs ønsker har regjeringene i Danmark, Sverige og Finland signert samme type avtaler. I alt får vi nå 47 amerikanske militærbaser i Norden. Den nærmeste ligger bare 50 kilometer fra den russiske grensen i Finland.

I praksis betyr dette at Norden som blokk frasier seg nasjonal styring over forsvarspolitikken og legger sin skjebne i USAs hender. Det angivelige samarbeidet som er innbakt i avtalen skjer på USAs premisser. Avtalen inneholder uakseptable elementer for en selvstendig nasjon.

Etter særskilt avtale kan deler av områdene stilles til eksklusiv amerikansk disposisjon, herunder oppstilling og utplassering av styrker og materiell. Hva USA tar med seg inn på disse basene har norske myndigheter ikke noe med. Amerikanske styrker gis nemlig tillatelse til å kontrollere tilgangen til de delene av «omforente områder» der det er avtalt eksklusiv amerikansk bruksrett. Norske myndigheter gir altså fra seg ansvaret for hva amerikanerne tar med seg inn på basene.

Som det fremgår av avtalens artikkel XI punkt 3:

«Det skal ikke gjennomføres ombordstigning eller kontroll av luftfartøyer, fartøyer og kjøretøyer som brukes av eller utelukkende for amerikanske styrker, uten etter samtykke fra USA.» Et slikt «samtykke» vil amerikanerne naturligvis aldri gi.

Haakonsvern orlogsstasjon

Dette er hovedbasen for det norske Sjøforsvaret. Det er Nord-Europas største marinebase og Norges største militærleir, med 3.500 militære og sivilt ansatte. Det er også den ene av to havner i Norge der amerikanske atomubåter kan legge til kai (den andre er Grøtsund i Tromsø).

Nå skal det brukes store summer på å ruste opp Haakonsvern, og på en ny flåte av krigsfartøyer som skal ha Haakonsvern som sin faste base. «Satsingen gjør Bergen til en NATO-hovedstad», ifølge Stortingsrepresentant Hans Inge Myrvold (Sp).

Et infrastrukturprosjekt til 740 millioner kroner er allerede vedtatt. Fem nye fregatter skal anskaffes, med opsjon på ytterligere én. Fregattprosjektet er den mest kostbare enkeltsatsingen i langtidsplanen for Forsvaret. Norge har allerede bestilt fire nye ubåter fra Tyskland. Nå utvides prosjektet med en ubåt og med opsjon på ytterligere en. De fire ubåtene har alene en kostnadsramme på vel 48 milliarder kroner. Det blir store investeringer på Haakonsvern i forbindelse med de nye ubåtene. Det er allerede vedtatt et prosjekt med en kostnadsramme på 4 milliarder. Mot 2026 skal det investeres ytterligere 6 milliarder kroner, ikke minst for å kunne håndtere ytterligere en ny ubåt og samtidig vedlikeholde den eksisterende ubåtflåten. Dette arbeidet skal være ferdig i 2027.

I dag er Haakonsvern det eneste stedet i Sør-Norge med militær maritim verkstedkapasitet, inkludert fjellhall med tørrdøkk. Det vi vet om USAs planer for Haakonsvern er at de ønsker å forbedre evnen til logistikkunderstøttelse. Dette kan inkludere utvidet kapasitet til lagring av ammunisjon og drivstoff, utbedring av fasiliteter for vedlikehold, og lagring av reservedeler til marinefartøyer.

Men hva skjer om Norge ønsker å si opp avtalen?

Da skal vi vite at Iraks parlament flere ganger har vedtatt at amerikanske styrker skal forlate landet, uten at USA har etterkommet kravet. Her deltar Norge som en del av okkupasjonsstyrkene, med ca. 30 vaktsoldater på den enorme amerikanske flybasen der. Når Niger vil utvikle USAs dronebase i landet, nekter også USA å etterkomme kravet, selv om det har kommet ulike signaler de siste dagene. Tsjad har nå også bedt USAs militære forlate landet, så får vi se om de gjør det.

Vi kan altså ikke regne med at USA automatisk vil gi opp disse basene på norsk jord, selv om Stortinget skulle vedta det. De amerikanske militærbasene på norsk jord er rett og slett en alvorlig trussel mot norsk suverenitet og gjør at vi har satt oss selv i en okkupasjonsliknende tilstand.

For USA og NATO er Norden den nordlige flanken i kampen mot Russland, men også indirekte mot Kina, som de ser på som Russlands allierte.

Norge er en stormakt når det kommer til militær etterretning, og en av de viktigste samarbeidspartnerne for USA. Journalist og forfatter Bård Wormdal har gjennom sin gravejournalistikk stilt spørsmålet om den norske militære Etterretningstjenesten tjener norske eller amerikanske interesser. Faktum er at USA i tiår har finansiert store deler av budsjettet til Etterretningstjenesten. Wormdal har også vist at tjenesten langt på vei er utenfor demokratisk kontroll.

Antikrigs-Initiativet har kjempet mot de amerikanske basene siden denne saken kom opp. Vi har aksjonert mange ganger i Bergen sentrum, og tre ganger ute på Haakonsvern.

Det er jo egentlig innlysende: En liten stat som Norge har helt andre sikkerhetspolitiske interesser enn en supermakt med globale maktambisjoner. Baseavtalen drar oss i enda større grad inn i USAs geopolitiske maktkamp og kan i verste fall gjøre oss til et angrepsmål i en potensiell militær konflikt.

AKI på gata 1 mai i Tromsø (venstre) og Kristiansand (høyre)

5.4. Nedrustning

Norge trenger en ny forsvarspolitik

Uttalelse fra Antikrigs-initiativet 15. oktober 2019:

Da statsbudsjettet ble lagt frem i forrige uke [uttalte forsvarsminister Frank Bakke-Jensen](#): « – Den sikkerhetspolitiske situasjonen er forverret. Derfor har regjeringen økt forsvarsbudsjettene hvert eneste år siden vi overtok, og vi vil fortsette å styrke Forsvaret i årene fremover.»

Antikrigs-initiativet er enig med ministeren i at den sikkerhetspolitiske situasjonen er forverret, men vi er ikke enig om årsakene.

Forsvarsbudsjettet for 2020 er på nesten 61 milliarder kroner – 61.000.000.000 kr. – likevel er Norges forsvarsevne utilstrekkelig. Forsvarsevnen vil ikke bedres ved at vi hvert år plusser nye milliarder på budsjettet, det er *forsvarspolitikken* – og ikke forsvarsbudsjettet – det er noe galt med. Årlige milliardøkninger i forsvarsbudsjettet kan ikke kompensere for behovet for en ny forsvarspolitik.

I praksis går vår forsvarspolitik ut på å vise oss som *en god alliert* – ved å delta i, og støtte opp om, USA-initierte kriger. Derfor stiller regjeringen norske styrker til disposisjon når USA ber oss om det. Slik håper regjeringen at USA i sin tur skal hjelpe oss den dagen vi har behov for det.

NATO gjør krav på å disponere halvparten av de 52 norske F-35 kampflyene. Flyene skal stå i høy NATO-beredskap og være klare for NATO-oppdrag på maksimalt 30 dager. Dette kan være «out-of area» oppdrag der NATO-styrker brukes utenfor det geografiske området som utgjør medlemslandenes territorier. Her har Norge lenge vært en viktig bidragsyter. Vi deltar bl.a. i Afghanistan, i Irak, stilte oss i første rekke når det gjaldt å bombe Libya, og har trent opprørsgrupper som kriger i Syria. Denne strategien har ikke ført til annet enn endeløse kriger, og død og lidelse for sivilbefolkningen.

Regjeringen har videre tillat at USA etablerer et militært nærvær i Norge. Amerikanske baser på norsk jord er ikke i norske interesser. Den amerikanske strategien tar sikte på global militær dominans og tilstedeværelse, ut fra en idé om at det skal gi USA større sikkerhet. USA bruker i praksis Norge som en fremskutt base i sin posisjonering mot Russland. Utenlandske baser på norsk jord bidrar til å øke spenningsnivået i nord-områdene, og er ikke i Norges interesser.

Antikrigs-initiativet sier nei til den forsvarspolitikken som Regjeringen legger opp til, og krever en helt ny kurs. Det norske forsvaret skal forsvare landet, og ikke brukes til angrep eller aggresjon i noen form. Vi krever at alle utenlandske militære baser i Norge må avvikles. En slik forsvarspolitik vil bedre den sikkerhetspolitiske situasjonen betraktelig, uten årlige milliardøkninger i budsjettene.

5.5. Ta tilbake frigjøringsdagen

Vi markerer frigjøringsdagen

Løpeseddel fra AKI 8 mai 2024

8. mai 1945 kapitulerte de tyske okkupantene. 5 år med okkupasjon og krig var over. De som opplevde denne dagen vil aldri glemme gleden og frihetsfølelsen som ga gjenlyd over hele

landet.

Det er viktig å markere 8. mai som en frihetens dag.

Antikrigs-Initiativet sender sine varme tanker til alle dem som ofret seg for Norges frihet og kjempet mot okkupasjonen og nazismens tankegods.

Samtidig reagerer vi på at regjeringen i 2011 bestemte seg for å omgjøre Frigjøringsdagen til en Frigjørings- og veterandag. På den måten kobler det offisielle Norge motstandskampen og seieren fra 2. verdenskrig til Forsvarets utenlandsoperasjoner etter 1945. Dette er etter vår oppfatning helt galt.

Forsvaret kan gjerne hedre sine veteraner. Mer enn 100.000 nordmenn har tjenestegjort i utlandet etter 2. verdenskrig. Men disse oppdragene har vært svært forskjellige. Mange oppdrag under FN-flagg har vært av en natur som også Antikrigs-Initiativet kan støtte.

Å sidestille motstandskampen under 2. verdenskrig med norsk deltakelse i krigføringen i Afghanistan, Irak og Libya, reagerer vi sterkt på. Her har Norge deltatt i aggressive krigshandlinger mot nasjoner som aldri har angrepet oss og påført folkene der store lidelser.

Antikrigs-initiativet ønsker å feire Frigjøringsdagen i sin opprinnelige form, som en dag der vi hedrer de som kjempet for Norges frihet fra tysk okkupasjon og da vi igjen fikk vår selvstendighet.

Frigjøringen 8 mai 1945 feires

6. Er fred mulig?

Kolonitiden innledet den Europeiske plyndringen av verdens ressurser, og i bunn og grunn dreier alle kriger seg om kontroll og utnytting av planetens totale ressurser. Som ledd i dette utvikles det interessesfærer der det målet er å holde «de andre» ute – eller som USA formulerte sin Europa politikk etter andre verdenskrig: holde Sovjet ute, Tyskland nede og USA inne.

Så spørsmålet er om det er mulig å unngå kriger så lenge denne kampen om ressurser fortsatt ligger i bunn for en rekke konflikter.

Det kan se vanskelig ut i disse tider, der krig og opprustning står på dagsorden i svært mange vestlige land, inkludert Norge. Dessverre finnes det ingen opposisjon på Stortinget mot denne vanvittige opprustningen. Langtidsplanen for det norske forsvar (2025-2036), som innebærer 600 milliarder kroner til forsvaret over de neste 12 år, ble enstemmig vedtatt i Stortinget. Vi snakker her om et «forsvar» som er totalt integrert i NATO, og de store satsningene i denne planen er først og fremst å kunne spille en rolle in NATOs militær operasjoner, hvor enn i verden de skal utføres.

Som vi allerede har poengtert og som vår plattform tydelig slår fast, ønsker AKI at NATO nedlegges. Inntil det skjer, må Norge melde seg ut av NATO. AKI mener at Norge og verdens land må finne tilbake til FN paktens forslag til konfliktløsninger.

Kina og India formulerte på femtitallet de fem prinsippene for fredelig sameksistens, som ble adoptert av Bandung konferansen i 1955. Disse ble til en viss grad også en del av FN paktens i 1948. Med alle sine begrensinger er FN og dets pakt det beste vi har for fredelig løsning av konflikter. Her referer vi et par uttalelser fra AKI omkring dette, men først en kritisk merknad fra Fredrik Heffermehl om Nobels Fredspris, som kunne ha vært en mulighet for Norge å spille en liten men viktig rolle i nedrustningsarbeid samt John F. Kennedy sin tale til studentene på «American University» i 1963.

6.1. Nobels Fredspris

Nobels pris for fredsforkjempere: Hundre år siden dens endelige endelikt

Desember 10, 2022

av **Fredrik S. Heffermehl**, jurist og forfatter – seneste bok «Medaljens bakside», og medlem i Antikrigs-Initiativet

På Consortium News i engelsk versjon «[Taking 'Peace' Out of the Nobel Peace Prize](#)»

I dag [10.12] er det hundre år siden Fridtjof Nansen mottok Nobels fredspris, men det utløser ikke noen stor feiring. To foredrag ved Universitet i Oslo er visst det hele og det er kanskje like godt. Ifølge Nobelkomiteen var det «Hans arbeid for krigsfanger og sultende mennesker som sikret ham fredsprisen». Dette hadde lite med Nobels visjon om slutt på all krig gjennom et globalt samarbeid om fred og nedrustning å gjøre

I de to første tiårene hadde tildelingene tatt et visst hensyn til Alfred Nobels intensjon med prisen. I 1922 tok dette slutt, enda komiteen hadde fått stadige påminnelser om hva Alfred Nobel ville med det han kalte «prisen for fredsforkjempere» og beskrev i testamentet med ord om folkeforbrødring, nedrustning og fredskongresser. Både i nominasjonene og i Nobeltalene, det er derfor jeg i min seneste bok, *Medaljens bakside*, kom til at komiteen, da den i 1922 valgte Nansen, må ha vært fullt klar over at den ikke fulgte testamentet. Dette kom ikke åpent til uttrykk, men det skjedde. Politikere vet å pakke vekk kinkige problemer i taushet eller ulne formuleringer. Det var dette som gjentok seg da en oppnevnt komité på Stortinget 97 år senere avviste å stille krav til lojalitet mot Nobel som vilkår for å velges til komiteen. Et så selvsagt krav fikk bare to stemmer (Rødt og MDG).

Prisen skulle støtte den folkelige mobilisering for demilitarisering av internasjonal politikk. Grunnen til at Nobel betrodde tildelingen til Norge må ha vært at Stortinget tidlig på 1890-tallet ledet an i Europa i å støtte denne politikken. Men da Nobel døde i 1896 hadde både vinden og Venstre snudd. Norge forberedte seg nå på at krig kunne bli nødvendig for å komme fri fra unionen med Sverige. I min seneste bok er jeg kommet til at presidentskapet i all stillhet må ha besluttet seg for å se bort fra testamentets klare ord, især de om «reduksjon eller avskaffelse av stående armeer». I stedet for «prisen for fredsforkjempere» ble den kalt «fredsprisen» og Stortinget har i alle år latt komiteen utforme den fritt etter eget hode.

Fra 1922 hadde Nobels testament ikke lenger noen innflytelse på tildelingene. Komiteen hadde forsømt det mest grunnleggende, aldri satt seg inn i hva Nobel selv hadde ment med ordene i testamentet. Det ble altså aldri noe av Nobels pris. Det var først i 2007 jeg gjenoppdaget testamentets ordlyd og etterlyste en tolkning. Etter 110 år var det på tide, men hverken Stortinget eller komiteen har vist den minste interesse. Tenker man på omfanget av skandalen, at stortingsrepresentantene gjennom 110 år har berøvet en politisk bevegelse for penger og ære som rettelig tilkom dem, er dette forståelig, men ikke forsvarlig. Det hjalp ikke at jeg i 2008, i boka *Nobels vilje*, den første kjente fagmessige tolkning av testamentet, påviste at Nobel ønsket å støtte datidens rop om Ned med våpnene.

Prisen til Nansen i 1922 innledet det vel dårligste tiår i fredsprisens historie. Verdenskrigen hadde svekket det folkelige fredsarbeidet og troen på at militarismen kunne tøyles. Prisene til politiske kolleger ble vanligere. Det så man i 1929 da prisen, med all grunn, hyllet Briand-Kelloggspakten, en banebrytende traktat mot krig. Det var Salmon O. Levinsohn, Charles C. Morrison og John Dewey som skulle hatt æren for den brede mobiliseringen som fikk USAs regjering til å bøye seg for en bannlysing av krig. Intet kunne stemme bedre med Nobels idé, men prisen gikk ikke til disse tre. Nobelkomiteen, ledet av Norges kombinerte statsminister og utenriksminister Johan Ludwig Mowinckel, ga prisen til Frank Kellogg, USAs utenriksminister. En komité dominert av Stortinget er ikke den best egnede til å følge opp Nobels ønske om å styrke folkelig fredsengasjement og sette press på politiske ledere.

Tross et og annet høflig nikk til navnet Nobel ble hans idé aldri undersøkt, Uten slik viten har den heller ikke kunnet dele ut Nobels pris. I stedet har den, utrolig nok, i alle år utdelt sin egen pris, basert på sine egne tolkninger av sitt eget ord, *fred*. Dette ordet har den opp gjennom årene gitt et stadig mer fritt og grenseløst innhold. Kan forvalterne av et testament noen gang ha gjort seg skyldig i en mer total, åpenbar og grunnleggende svikt av sin oppgave?

«Krigen kan ikke reguleres eller kontrolleres, den skaper sine egne ubarmhjertige lover; hele krigens system, med sin vev av makt og sitt varsel om død, må rykkes opp med roten, forkastes, erklæres ulovlig – avskaffes». Det var slik Outlawry-bevegelsen til Levinsohn, Morrison og Dewey formulerte seg den gang. Mange har i alle år ment det samme, meget fjernt fra den politiske kultur som dominerer i dag. Kravet om demilitarisering av internasjonal politikk kan virke som en utrydningstruet politisk idé, men jeg opplever at forbausende mange i samtaler på tomannshånd støtter mitt syn. Nobelkomiteens mandat er å stimulere en åpen samtale om en fredelig verdensorden. Dessverre har Nobelkomiteen alt for ofte vært deltaker, valgt side i krig, snarere enn mot krig. En pris for å få politikerne til å lytte til drømmen om en verden uten krig bør vel helst ikke bestyres av politikere?

6.2. A strategy of peace – John F. Kennedys tale i 1963

(Innledende ord av Bjarne Lavik, som også har oversatt talen)

Under følger talen, men først: Kanskje mange trodde, og håpet, at etter det 20. århundret, skulle verden ta lærdom og gjøre det 21. århundret til noe bedre. Nå, snart en fjerdedel inn i dette århundret, ser det ikke lovende ut. Det 20. århundret med all sin teknologiske, vitenskapelige og industrielle utvikling, var det verste århundret i historien med sine kriger, konflikter, nød og elendighet. Mange folk og land mistet millioner. Bare Sovjetunionen mistet 27 millioner i kampen mot nazismen.

I dag ser det ut til at verdens viktigste makt, i hvertfall militært, USA, ingenting har lært, forsvarsbudsjettene, eller egentlig angrepsbudsjettene, vokser og vokser. Og alle presidentene står for det samme.

Men engang fantes der en annen: John F. Kennedy. Fredstalen holdt han 10. juni 1963 til avgangsstudentene ved «American University» i Washington. 10. oktober undertegnet han avtalen om begrensning av atomvåpen-prøver. 22. november ble han skutt og drept. Han var for farlig for sterke krefter i landet, bl.a. militærindustrien og ekstreme krefter som er i full sving den dag i dag.

«A strategy of peace» - J. f. Kennedy

Jeg har, derfor, valgt dette tidspunkt og dette stedet for å diskutere et emne hvor uvitenhet altfor ofte dominerer og hvor sannheten altfor sjelden blir forstått – og det er det viktigste emnet i verden: Fred.

Hva slags fred er det jeg tenker på? Hva slags fred søker vi? Ikke en Pax Americana påtvunget verden av amerikanske krigsvåpen. Ikke gravens fred eller slavens sikkerhet.

Jeg snakker om ekte fred, den typen fred som gjør livet på jorden verdt å leve, den typen fred som setter mennesker og nasjoner i stand til å vokse og til å håpe på og bygge et bedre liv for sine barn – ikke bare fred for amerikanere, men fred for alle kvinner og menn – ikke bare i vår tid, men fred for alltid.

Jeg snakker om fred på grunn av krigens nye ansikt. Total krig gir ingen mening i tider hvor store makter kan holde store og relativt usårbare atomvåpen og nekte å overgi seg uten å ty til disse våpnene. Det gir ingen mening i en tid der et enkelt atomvåpen har nesten ti ganger mer sprengkraft enn den sprengkraften som ble brukt av alle de allierte luftstyrkene i den annen verdens-

krig. Det gir ingen mening i en tid hvor de dødelige giftene fra en atomkrig vil bli båret av vind, vann, jord og frø til de fjerneste deler av jordkloden og til generasjonene som ennå ikke er født.

I dag brukes det milliarder av dollar hvert år på våpen for å sikre oss at vi aldri trenger å bruke dem, for å bevare fred. Men tilegnelsen av slike meningsløse store lagre – som bare kan ødelegge og aldri skape – er ikke den eneste, enda mindre den mest effektive måten å sikre fred på.

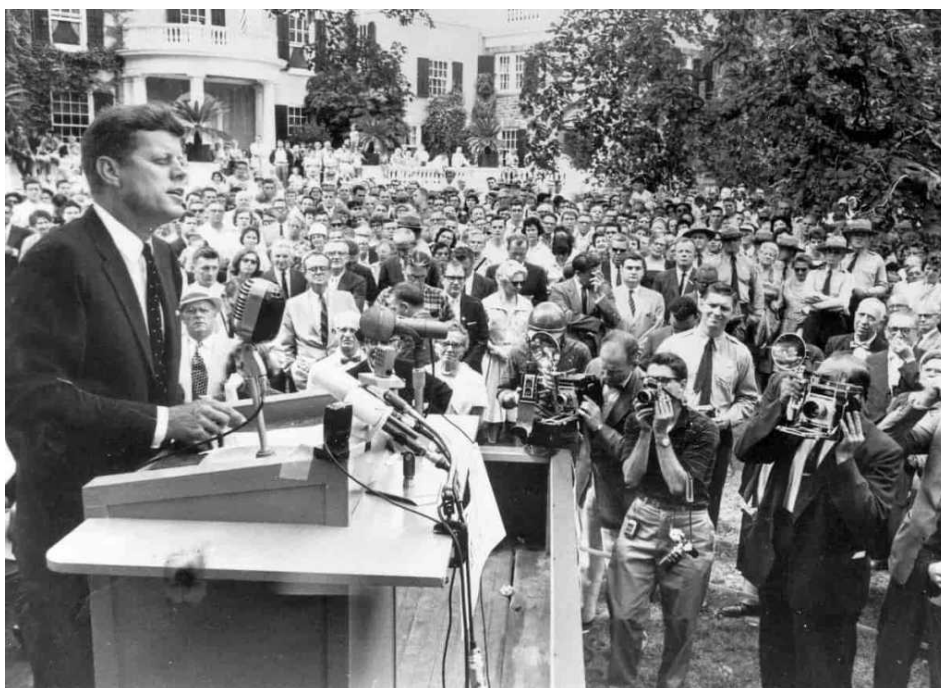
Jeg snakker om fred, av denne grunn, som det fornuftige målet for fornuftige mennesker. Jeg innser at arbeidet for fred ikke er så dramatisk som arbeidet for krig – ofte faller ordene våre for døve ører. Men vi har ingen annen oppgave som er mer prekær!

Noen sier det er nytteløst å snakke om fred eller lov i verden eller nedrustning i verden – og at det er nytteløst før Sovjetunionens ledere viser en mer fornuftig, moderne holdning. Jeg håper de vil det. Jeg tror vi kan hjelpe dem med det. Men jeg tror også at vi må se på nytt på vår egen holdning – som individer og som nasjon – for vår holdning er like viktig som deres.

Og hver ferdigutdannet fra denne skolen, hvert tenkende menneske som fortviler over krig og ønsker å fremme fred, må begynne med å se innover i seg selv – ved å se på mulighetene for fred, overfor Sovjetunionen, for utviklingen av den kalde krigen og frem mot frihet og fred her hjemme.

Se først på vår holdning til selve freden. Altfor mange av oss tror den er umulig. Altfor mange at den er urealistisk. Men det er en farlig defateistisk tenking. Det fører oss til den konklusjonen at krig er uunngåelig, at menneskeheten er dømt, at vi er fanget av krefter vi ikke kan kontrollere.

Vi trenger ikke godta dette synet. Våre problemer er menneskeskapte. Derfor kan de bli løst av menneskene. Et menneske kan være så stort som det ønsker. Ingen problem for menneskehetens skjebne er utenfor menneskeheten. Menneskets fornuft og ånd har ofte løst det tilsynelatende uløselige og vi tror menneskene kan gjøre det igjen!»

John F. Kennedy (Store Norske Leksikon) (CC BY 2.0)

6.3. Uttalelse fra AKI årsmøtet 2022

Antikrigs-Initiativet krever at Norge i praksis følger, og i alle internasjonale organer målbærer, prinsippene i FN-pakten og de fem prinsippene for fredelig sameksistens fremmet av bevegelsen av alliansefrie stater:

- 1) gjensidig aksept av territorial integritet,
- 2) gjensidig ikke-angrep,
- 3) gjensidig ikke-innblanding i indre anliggender,
- 4) like rettigheter og gjensidig nytte,
- 5) fredelig sameksistens

6.4. Forslag til uttalelse på Nordisk Fredsallianse august 2024.

På AKIs årsmøte 2024 ble det vedtatt å avholde 2 studiemøter om FN sin rolle, som skulle munne ut i en uttalelse til «Summit of the Future» som ble avholdt i New York i september 2024. Til de 2 møtene hadde vi Ingeborg Breines og Glenn Diesen som innledere. En arbeidsgruppe ble nedsatt for å formulere AKIs synspunkter, som vi i første omgang fremmet til vedtak på Nordisk Fredsallianse sitt møte August 2024, for deretter å sende til «Summit of the Future». Siden Nordisk Fredsallianse har en konsensus politikk, kom aldri denne uttalelsen opp til behandling, men står fortsatt som AKI sitt syn på den viktige rollen FN bør spille og noen endringer som må gjøres for at FN skal kunne fylle denne rollen.

I september skal FN avslutte sitt arbeid med Summit of the Future som skal lede fram til et handlingsprogram for å forbedre arbeidet i organisasjonen. Da FN ble etablert i 1945 var hovedoppgaven å skape fred i verden. På kort tid hadde det vært to verdenskriger og verdens folk lengtet etter fred.

1. Arbeidet for fred er FN sin hovedoppgave

I FN-pakten står dette først om formålet til De Forente Nasjoner: “Å opprettholde internasjonal fred og sikkerhet, og i dette øyemed å treffe effektive, kollektive tiltak for å hindre og fjerne trusler mot freden og å undertrykke angrepshandlinger eller andre fredsbrudd, og sørge for at internasjonale tvister eller situasjoner som kan lede til fredsbrudd, blir ordnet eller bilagt ved fredelige midler i samsvar med rettferdighets og folkerettens prinsipper”

I dag er det avgjørende at FN holder fast på arbeidet med å unngå krig og konflikt som sin fremste oppgave.

2. Medlemmene sine plikter.

For å oppnå dette målet skal medlemmene i FN og organisasjonen i følge pakten handle i samsvar med følgende prinsipper:

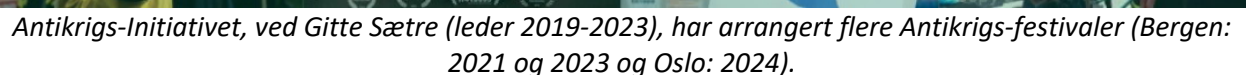
- “Organisasjonen er grunnlagt på prinsippet om alle medlemmers suverene likhet.”
- “Alle medlemmer skal bilegge sine internasjonale tvister ved fredelige midler på en slik måte at internasjonal fred, sikkerhet og rettferdighet ikke settes i fare.”

Vår oppgave som fredsbevegelse er å drive aktivt arbeid for å få våre respektive land til å arbeide etter disse prinsippene slik de er forpliktet til som medlemmer i FN.

Vi ser i dag at FN ikke klarer å gripe inn i konflikter og kriger for å sikre en fredelig utvikling. Sikkerhetsrådets (SR) arbeid sees på som det største hinderet. SR ble opprettet i 1945 og det er preget av det. SR har 15 medlemmer, 5 av dem er permanente og har vetorett: USA, Russland, Storbritannia, Frankrike og Kina. Ved starten hadde FN 51 medlemmer, nå er medlemstallet 193 (2023). Derfor er det kommet mange forslag til å øke antall medlemmer i SR. Vi støtter en utvidelse av SR med faste medlemmer fra Afrika, Sør-Amerika og de arabiske land.

4. FN er en organisasjon for nasjoner, ikke private interesser.

AKI (Antikrigs-Initiativet)
juni 2024

7. Leseliste

Her følger noen lesetips for den som vil fordype seg mer i emnene AKI arbeider med

Verdenssituasjonen:

Terje Valen: Verdas undertrykte folk og land reiser seg mot imperiet – for frihet og fred, Nordisk trykk, 2023

USA:

Rand Corporation Report 2019: Extending Russia, ISBN: 978-1-9774-0021-5, 2019

Syria:

Lars Birkelund "Norges krig mot Syria", Epic.no, 2020

Palestina/Midtøsten:

Odd Karsten Tveit: Palestina, Israels ran vårt svik. Kagge forlag 2023

Odd Karsten Tveit: Libanon Farvel. Israels første nederlag. Aschehaug forlag 2010

Ilan Pappé: Ti myter om Israel. Solum Bokvennen 2018

Ilan Pappé: The ethnic cleansing of palestine. SD Books 2007

Avi Shlaim: The Iron wall- Israel and the Arab world. WW Norton & Co 2014

Rashid Khalidi: The hundred years war on Palestine. A history of Settler Colonial Conquest and resistance. Profile Books Ltd 2020

Edward Said: The question of Palestine. Vintage 1992

Libya:

Ola Tunander: Libyakrigen – bruken av retorikk og bedrag for å ødelegge en stat, Sirkel forlag, 2018

Ukraina:

Glenn Diesen: The Ukraine War and the Eurasian world order, SD Books, 2024

Lars Birkelund: Krig som bestilt? NATO, Ukraina, Russland, russofobi og andre årsaker til krigen i (om) Ukraina, Falken Forlag 2022

Nobels fredspris:

Fredrik S. Heffermehl: Medaljens bakside. Nobels fredspris – hundre års ubrukte muligheter, Svein Sandnes Bokforlag AS, 2020

Notater

Notater

Antikrigs-Initiativet er per 2024:

- medlem av Norges Fredsråd
- ICAN-partner
- samarbeidsorganisasjon med World Beyond War
- tilknyttet nettverket International Peace Bureau (IPB)

Vi har lokal-lag i

- Bergen, der også arbeids-utvalget holder til
- Tromsø
- Agder
- Oslo

Bli medlem i Antikrigs-Initiativet:

VIPPS (kjøp og betal) til 581243 – husk navn og e-post
eller betal inn på kontonr. 1254.63.09418

Enkeltmedlemmer 200,- kr. pr. år, studenter/trygdede 100,- kr. pr. år, organisasjoner 500,- kr. pr. år

Bli fast bidragsyter til AKI:

Vi oppfordrer medlemmer og sympatisører til å bli faste bidragsytere til AKI, med et månedlig beløp. Mange har allerede gjort dette og bidrar med alt fra 50,- kr. til noen hundrelapper pr. måned. Det skal ikke så mange bidragsytere til før vi har en ganske annen økonomi, som vil gjøre AKI i stand til å ta flere initiativer og gi oss større slagkraft. Du kan selv sette opp et fast trekk i din nettbank.

<https://antikrigsinitiativet.no/2022/12/12/bli-fast-bidragsyter-til-aki/>

Adresse: Hollendergt 16, N-5017 Bergen, NORGE
E-post: antikrig@protonmail.com

Tel.: 47270653
Web: <https://antikrigsinitiativet.no/>

